

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

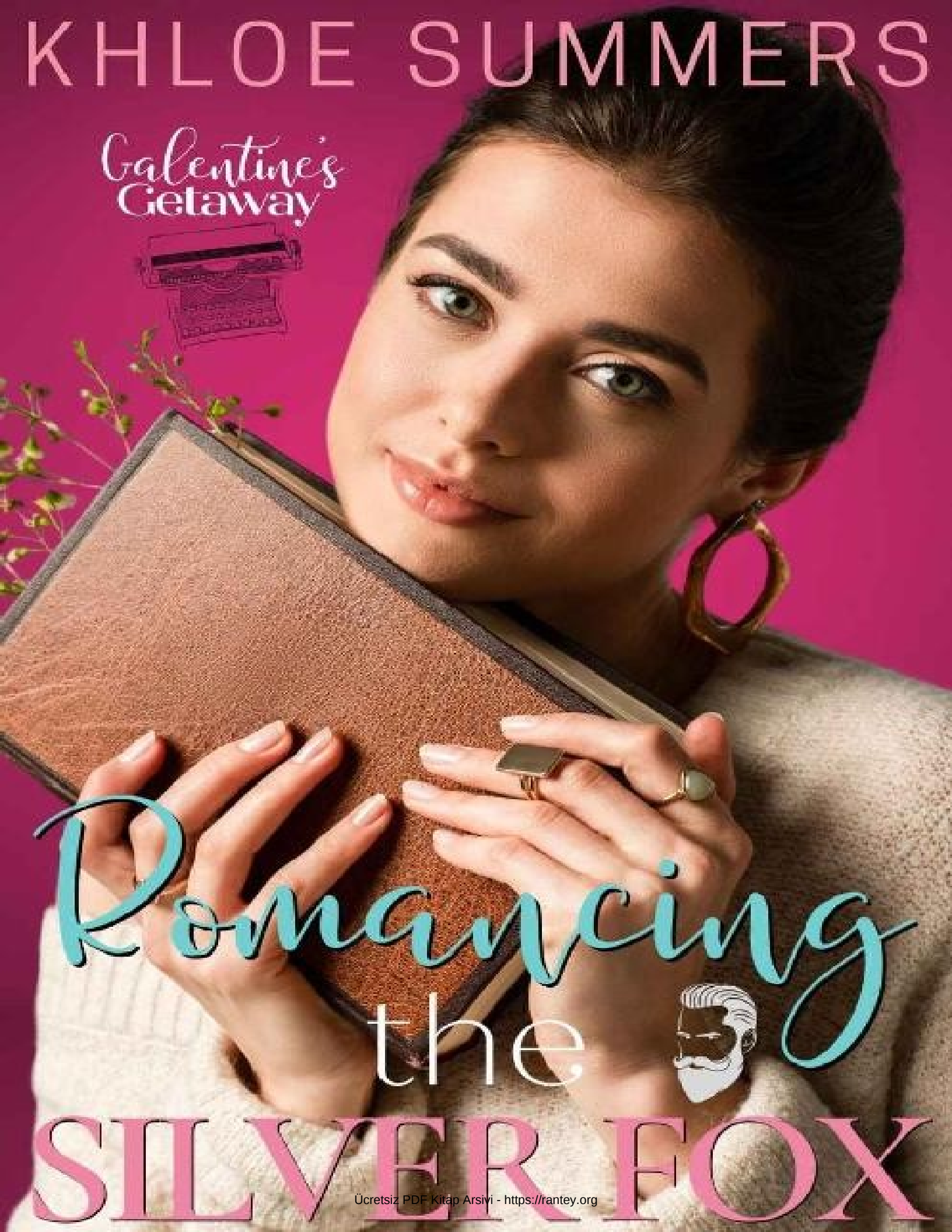
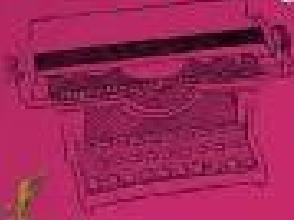
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KHLOE SUMMERS

Valentine's
Getaway

Romancing the SILVER FOX

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

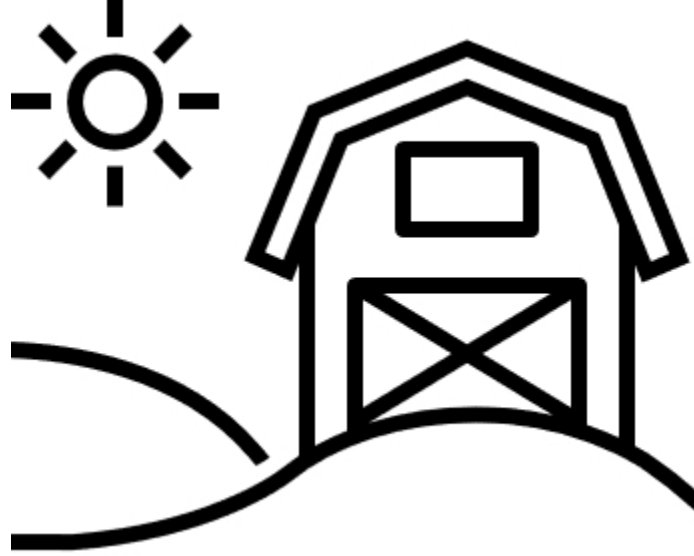
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Birinci Bölüm

Atlas

Bir ile on arasında bir ölçekte, kardeşimin kıcını tekmelemek istemem ne kadar berbat bir şey? Ona bir ders vermek için ahıra doğru küçük bir itiş kakıştan bahsetmiyorum. Tam anlamıyla, eski usul, sert vuruşlardan bahsediyorum. Kendime bu soruyu tekrar tekrar soruyorum, onun ölümünü hayal ediyorum. Adam sahip olduğum son iyi şeyi, çiftliğimi elimden aldı. Elbette, ona karşı sakın olabilirim. Ve eminim oturup onunla konuşsam, bana buradaki pek çok insana mantıklı geleceğinden emin olduğum saçma sapan gerekçeler sunacaktır. Ama onlar benim durumumu bilmiyorlar. Ailem öldüğünden beri burayı kontrol altında tutmak için ne kadar çok çalıştığımı bilmiyorlar... ve Denny'yi tanımadıkları da kesin. Tanısalardı, hemen yanımda olurlar, ateşle yanan bir dirgenle onu çiftlikten çıkarırlardı.

Şişeden bir yudum votka alıyorum ve dağın yamacına bakarken ön verandadaki sandalyede geriye doğru sallanıyorum. Soğuk bir gece ama

Şikayet edecek bir şey yok. Yaz geldiğinde, havanın taze ve serin olduğu bu geceki gibi gevrek geceler dileyeceğim.

Verandanın kapısı açılır ve Denny dışarı çıkar, kendini kapının sol tarafındaki salıncağa bırakır. On adım uzaktaydı ama bu yeterince uzak değildi.

"Burada ne yapıyorsun?" Başı öne eğik, sanki ne kadar büyük bir karmaşa yarattığını bilemeyecek kadar aptal.

Gözlerimi kısıyorum ve Tino'dan bir yudum daha alıyorum.

"Rahatlıyordum.

Ne istiyorsun?"

"İşleri yoluna koymak istiyorum."

"O zaman sanırım çiftliği elimden almamalısın.

Sence annem ve babam bunu gerçekten ister miydi?"

Ağır bedenini karşımdaki koltuğa yatırıyor.

Lanet olsun, konuşmak istemiyorum.

"Annem ve babam öleli neredeyse on yıl oldu," diyor. "Artık ne yaptığımızı umursadıklarını sanmıyorum."

Sözleri yumruklarımın içini tırmalıyor, buradan çıktığı anda yapmam gereken şeyi bitirmem için beni kaşındırıyor.

"Paraya ihtiyacın varsa, söylemen yeterli."

Gülüyor. "Evet, bu kadar kolay mı? Cebinde sadece beş yüz bin mi var?"

"Sana verecek param olur olmaz yarısını alacaksın," diye homurdandım.

"Peki bu ne zaman olacak? Bir on yıl daha mı? O kadar paran yok ve asla da olmayacak."

"O kadar çok ihtiyacın varsa, borç alırım."

Gülüyor. "İkimiz de bankanın *sana* kredi vermeyeceğini çok iyi biliyoruz."

Lanet olsun. Dişlerim birbirine çarpıyor ve vücuduma sıcaklık yayılıyor. O bir trol, bir sülük, burayı yönetmek için gerekenlere sahip olmayan para emici bir şehir çocuğu.

"Bütün paran nereye gitti? Wall Street'te yükseklerde yaşadığını sanıyordum?"

Önce yere, sonra tekrar bana bakıyor ve elini çenesinde gezdiriyor.

"Öyleyim." Sırtını dikleştirir. "Ben sadece-"

"Sıkıldınız mı? Yeni bir yata mı ihtiyacınız var? Ya da belki başka bir villa? Bu sefer hangi ülke?"

"Annemle babamın bana bıraktıklarını alıyorum." Gözlerini dikmiş bakarken çenesi kare şeklinde. "Burada bu kadar uzun yaşamana izin vererek sana bir iyilik yaptım."

Salıncaktan ateşlenen bir füze gibi kalkıyorum, bakışlarım yoğun ve belirgin, doğrudan Denny'nin üzerinde. "On yıl önce buraya dönmek gibi bir seçeneğin vardı," diye homurdandım. "Grupla birlikte yollarda kalabilirdim. Buraya dönmek için her şeyden vazgeçtim." Hayatımın turnesinden iki gösteri uzakta olduğumu biliyordu. Neredeyse her yerdeki stadyumların kapalı gişe oynadığı yirmi iki ülkelik bir şov. Çiftliği işletmek için geri döndüm çünkü ne yapacağına karar veremiyordu. Buranın boka battığını ya da yabancılar tarafından işletildiğini görmeye dayanamazdım. Annemle babamın yıllar boyunca buraya verdikleri emekten sonra olmazdı. Bu çiftlik sayesinde müziği sevmeye başladım. Her zaman şarkı söyler, gitar çalar, birlikte çalışırlardı. Babam ahırda ahırları temizlerken ben de akustik öğrendim.

"Bu senin seçimindi Atlas." Denny ayağa kalktı. O uzun boylu ama ben hâlâ onun üzerinde yükseliyorum. "Annem ve babam çiftliği bana bıraktılar çünkü para konusunda daha iyi olduğumu biliyorlardı."

Teknik olarak doğru. Çiftlik Denny'nin adına, ama bunu sadece ben turneye çıkmak üzere olduğum için yaptılar. Babam bizzat bana, annemle birlikte o kadar emek verdiğim şeyi bırakıp geri dönmemi ve çiftlikte çalışmamı istemediklerini söyledi. Denny'nin burayı satacağını ve parayı bölüşeceğimizi düşünüyorlardı. O zaman ona bunun olmasına asla izin vermeyeceğimi söyledim. Buranın benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ama yine de en iyisini bildiklerini düşündüler ve burayı Denny'ye bıraktılar.

"Böyle bir şey olmadı, değil mi?" Dedim. "Ben buradayım. Geri geldim. Burası benim evim. Annem ve babam ne isterdi biliyorsun." Ellerimi saçlarımda gezdiriyorum ve güneşin batmaya başladığı tarlaya bakıyorum. "Yapabildiğim zaman sana ödeme yapacağım ama şu anda mülkünden defolup gitmeni istiyorum."

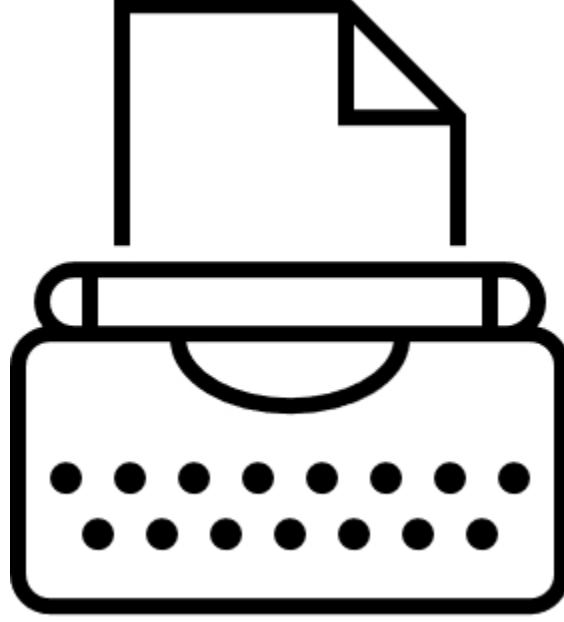
Denny bana doğru bir adım atıyor, çenesi kilitleniyor, omuzları dikleşiyor. "Kaçırdığın şey bu, ağabey. Burası benim mülküm. İzinsiz giren sensin."

Ve böylece, buraya geldiğinden beri yapmak istediğim gibi onu yere serdim.

OceanofPDF.com

İkinci Bölüm

Yonca

"Öleceğiz," diye anons ediyor Cassia. Sanki hayatı buna bağıymış gibi kiraladığım arabanın gidonuna tutunuyor. Bağlı değil. Her şey kontrolüm altında. *Buz yamaları... dik inişler?* Bu benim için bir şey değil. New York'un taşrasında büyüdüm; buzda ve karda nasıl araba kullanılacağını bilerek doğarız. Yeni doğan bileziğinizi kesmeden önce, size kar fırtınasında araba kullanmayı öğretirler. Bu bir şey gibi, araştırın.

"Ölmeyeceğiz Cassia. Sakin ol." Tabii ki, çıldırmış bir insana rahatlamaı söylemek ona hiçbir zaman yardımcı olmaz. "Sen farkına bile varmadan tatil köyünde olacağız. Gözlerini kapa ve meditasyon falan yap."

Bana sakinleştirici bir bakış fırlatıyor. "Meditasyon yapmayı biliyor gibi mi görünüyorum?"

"İyi noktaya değindin." Ona gülümsemek için bir an için gözlerimi yoldan ayırıyorum ama o çıldırıyor.

"Gözünü yoldan ayırma, deli kadın! Henüz ölemem. Daha ölmedim bile.
seks."

Başımı hızla ona doğru çeviriyorum, sonra başka tarafa bakıyorum.
Düşündüm ki
grupta kalan tek bakireydi. "Bekle. Cidden. Sen de mi bakiresin?"

"Çok mu?" Bana aval aval bakmak için ellerini gözlerinden ayırıyor.
"Telefonu tut. Sen bakire misin? Vay anasını." Cassia da benim gibi kıvrımlı ama bir o kadar da sevimli. Bir süre önce birini bu iş için kilitlediğini düşünmüştüm.

Öte yandan ben bir bukalemunum. Kendine güvenen, kendine inanan, reddedilmekten çok korktuğum için herkesin istediği kişi gibi davranan güvensiz bir kız. Bu gerçekten hastalıklı bir durum. Yirmi beş yaşında, kendimi çözmüş olmalıydım. Kim olduğumu bilmeliyim. Yani, biliyorum... *sayılır*. Bir yazar olduğumu biliyorum, bir aşk romanı yazarı. Ki bu benim gibi bir kız için en iyi iş. İstedğim kişi olabilirim, istediğim kişiyle birlikte olabilirim, istediğim her şeyi yapabilirim ve her gün bir hevesle değiştirebilirim. Mesela şu anda, en iyi arkadaşlarıyla yazarların inzivasına çekilen bir kız hakkında yazıyorum. *Acaba neler olacak?*

"Evet," diyorum sonunda. "İstemediğimden değil. Yani, birkaç kez çok yaklaşmışım ama her nedense vazgeçtik."

Gözlerimi kendime çeviriyorum. O benim en iyi arkadaşlarımdan biri. Ona, başkalarının önünde kıyafetlerimi çıkarma düşüncesine katlanamayan koca bir tavuk olduğumu söyleyebilirdim. Bunun yerine, bunu kendime saklıyorum.

"Aynı." Başını koltuğa yaslamak için arkaya doğru eğiyor. "Annem sayamayacağım kadar çok kez evlendi. Sanırım bu beni de üvey kardeşimi de çekingen yaptı. İkimiz de onun izinden gitmek için acele etmiyoruz."

"Bak," diyorum, bir elimi direksiyondan kaldırıp ilerideki manzarayı işaret ederek. Dağların bir çıkıntısı ve bir pansiyon var.

büyük boy pencereler arasına yerleşti. Hafif kar yağıyor ve içimi bir sıcaklık kaplıyor. "Burası tatil köyü."

Cassia daha iyi görebilmek için öne doğru eğilerek, "Vay canına," diye fısıldıyor.

"Düşündüğümünden çok daha büyükmüş," diyorum. "Herkesi göreceğim için çok heyecanlıyım!"

"Ben de!" Cassia gülümsüyor ve dudaklarını büzüyor. Ben ve Clover-Zoey Hart dışında Mina Chance, Paige Turner ve Emerald Lee de bir hafta boyunca burada olacaklar. Çoğumuz aynı odada bulunmayalı bir yıl oldu. En iyi arkadaşlarınızın ülkenin dört bir yanına dağılmış olması berbat bir şey. İnternette ya da telefonda çok sohbet ediyoruz ama bu yüz yüze görüşmekle aynı şey değil.

Elbette, dünyanın en sosyal insanı değilim, ama bu kızlar farklı. Yazar olmanın ne kadar yorucu bir iş olduğunu biliyorlar ve teslim tarihiniz geciktiğinde ve işler sarpa sarmak üzereyken ne söyleyeceklerini çok iyi biliyorlar. Ayrıca, bu inzivalar işle ilgili olmaktan çok yeni anılar biriktirmekle ilgilidir.

"Lanet olsun!" Frene basarak bağıriyorum. Lastikler gıcırıyor ve kocaman bir kırmızı boğa önümüzde yola çıkarken araba çılğınca savruluyor. Ürkmüş gibi bile görünmüyor. Orada öylece durdu, koyu siyah gözlerini bize dikmişti.

Araba sarsılarak dururken Cassia gidona tutunuyor ve ikimiz de geriye doğru savruluyoruz. Radyo sustu ve arabanın içi gerginlikle doldu.

Boğa gözünü kırpmadan bize bakıyor.

"Vay canına," diye fısıldıyorum, yola çıkan iri yarı adamı fark ediyorum. Akşam yemeğine geç kalmış gibi sinirli görünüyor, ancak yoldaki boğayla ilgileniyor gibi görünüyor, bu yüzden bu noktada iyi tarafıma geçmek için yeterli.

Boğaya nefesinin altından bir şeyler mırıldanıyor, sonra geldikleri yolu işaret ediyor. Boğa birkaç kez böğürüyor, kocaman bir

huff, sonra akıcı bir İngilizce konuşuyormuş gibi başını tekrar çalılıklara doğru çeviriyor.

"Tamam o zaman," diyorum, araba yolunun geri kalanını çıkarken. "Sanırım bir içki almak için bara gideceğim."

"Belki seninle aşağıda buluşuruz," diyor Cassia, gidonu sıkıca kavradığı için parmak eklemleri hâlâ bembeyaz. "Önce biraz yerleşmek istiyorum."

Başımı sallıyorum, tüm sosyalleşme başlamadan önce kendime biraz zaman ayırabildiğim için birazcık mutluyum. Bu konuda kendimi suçlu hissetmemeliyim ama hissediyorum. Bu yıl son teslim tarihleriyle delice geçti. Birbiri ardına. Bu inzivaya çekilmek için zaman bulmak bile zordu ama sonrasında kendimi ne kadar şarj olmuş hissettiğimi biliyorum, biraz itilmeye ihtiyacım olsa bile.

Ön resepsiyon, boynuzdan bir avize ve vadiye yayılan bir manzara ile özenle hazırlanmıştır. Çam ağaçları ve yoğun beyaz kar zemini kaplıyor. Çok güzel, bir hikaye kitabı gibi. Odama yerleşiyorum, hızlıca bir duş alıyorum ve üzerime dizden kesen ve yakası aşağıya doğru inen kısa siyah bir elbise geçiriyorum. İnsanlar Dolly Parton gibi giyindiğimi söylüyor, ama bunu bir iltifat olarak kabul ediyorum - her ne kadar görünüşünü kasabanın serserisinden esinlendiğini söylemiş olsa da.

Diğer kızların ne zaman geleceğini bilmiyorum ama yarın akşam yemeği için buluşacağımızı ve konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum! Son duyduğuma göre Paige kitaplarıyla gerçekten ses getiriyormuş. Onun başarılarını kutlayacağım için heyecanlıyım!

Kulübenin restoranı küçük ve rustiktir; kısa, canlı bir barı ve arkasındaki raflarda özenle dizilmiş pahalı şişeleri vardır. Köşede balayındaymış gibi öpüşen ve fısıldaşan bir çift ve gümüş saçlı bir adam dışında bu gece burada pek kimse yok. Barın üzerine eğilmiş, iri elleriyle bir bira şişesini kavırıyor, sanki hayatı şişenin dibinde ne olduğuna bağlıymış gibi.

Tezgâhın diğer ucuna bir sandalye çekiyorum ve iki kirazlı bir kadeh yerel şarap sipariş ediyorum. Eve döndüğümde herkes

Seyahatimi ayarladığımdan beri buradaki şarapları araştırıyorum. Görünüşe göre, rakım üzümünün tadını değiştiriyor. En azından bana söylenen bu.

Barmen, uzun sakallı, kolları sıvalı ve omzuna havlu asmış hipster görünümlü bir adam, tezgahın altındaki bir bardağın mantarını açıyor ve gözleri üzerimde, bana bir bardak dolduruyor. "Nereden geliyorsunuz?"

"New York," diyorum gözlüklerimi düzelterip saçlarımı yana toplayarak. Çoğunlukla köpek kulübesindeki bir kaplumbağa kadar utangacı ama sırtımı dikleştirip tam tersi gibi davranıyorum. "Burada birkaç arkadaşımın birliğinde bir yazı inzivasındayım. Hepsi hâlâ geliyor."

"*Bir New Yorklu*," diyor yanımdaki adam, sesinde alçak bir homurtu. Daha yaşlı, cildine bakarak kırklı yaşlarının sonlarında olduğunu tahmin ediyorum, ancak saç ve sakalı neredeyse tamamen beyazlamış, bu yüzden yanılıyor olabilirim.

"Sen de mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Tahoe'da doğdum ve büyüdüm. Gerçi eskiden orada birkaç gösteri yapmıştım. Birkaçı şehirdeydi ama çoğu şehir dışındaydı."

"Ne tür gösteriler? Belki seni görmüşümdür."

Sahneye doğru başını sallıyor ve taburesinden kalkmadan önce birasından ağır bir yudum daha alıyor, eliyle saçlarını karıştırıyor. "Eskiden bir gruptaydım, çok eskiden... *The Prisoners*." Gülüyor. "Kulağa olduğumuzdan çok daha korkutucu geliyor. Gitar çaldım. Sen-"

"Hani şu ünlü rock grubu... *The Prisoners* mı? Gerçek *Prisoners* mı?" Birdenbire hızlı konuşmaya başladım ve sesimin aptalca çıktığından eminim ama gerçek bir rock yıldızına baktığıma inanamıyorum.

"Ben büyürken ailem hep senin şarkılarını dinlerdi." Barmene dönüp bakıyorum, gözlerim kocaman, acaba o da bunları anladı mı diye merak ediyorum, ama umursuyor gibi görünmüyor. Belki de zaten biliyordu.

Gri saçlı adam kaşlarını kaldırıp başını sallıyor ve barın yanındaki küçük sahneye doğru ilerlerken yüzünde yarım bir gülümseme beliriyor. "New York'a," diyor ve mikrofona eğilmeden önce tabureye oturuyor. Şarkı söyleyeceğine inanamıyorum. Telefonumu çıkarıyorum ve anneme göndermek için bir fotoğraf çekiyorum. Gerçek bir Mahkûm'dan üç metre uzakta olduğumu öğrenince çıldıracak!

Barmen bardakları silerken "Onun müziğini mi dinliyorsun?" diye soruyor.

Bir an için ona dönüp bakıyorum, "Biraz, ama çoğunlukla ailemin reçeliydi. Ya sen?"

Elini uzattı. "Jimmy, bu arada." Başımı salladım ve elini sıktım. "Clover."

"Tanıştığımıza sevindim, Clover. Sorunuza cevap vermek gerekirse, *The Prisoners*'ı biliyordum ama müziklerini hiç dinlememiştim. Ta ki Atlas haftada birkaç gece barda çalmaya başlayana kadar. İnsanlar onu gerçekten seviyor."

Atlas. Çok havalı bir isim. Bakışlarımı sahneye çeviriyorum, yumuşak bir melodi çalıyor, *The Prisoners*'ın grunge rock'ına hiç benzemeyen bir şarkı. Bu daha dingin ve neredeyse hipnotik. İri ellerini gitar perdesinde aşağı yukarı hareket ettirmesini, parmaklarının telleri her türlü kombinasyonu yapabilen bir makine gibi tutup bırakmasını izliyorum. Sesi mükemmel değil ama sanırım bu yüzden kulağa hoş geliyor. Sesi hırıltılı ve pürüzlü, sanki çakıl taşlarını gargara yapıyormuş gibi.

Telefonum cebimde vızıldıyor, beni sahneden bölüyor. Annemdir, mesajım için heyecanlanmıştı diye umuyorum ama yayıncım arıyor. Kalbim sıkışıyor. İki teslim tarihine geç kaldım ve kesinlikle dizüstü bilgisayarımı bırakmamam gerekiyor. Aslında biz konuşurken ona bağlı olmalıydım. Jimmy'den ve bardan özür dileyip telefona cevap vermek için yakındaki bir kabine kayıyorum.

"Hey, Miranda," diyorum dikkatle, merhamet edeceğini umarak.

"Köy aşkı kitabında ne durumdasın? Bana hafta sonuna kadar bir şeyler yapacağına söz vermiştin."

"*Hafta sonu mu? Ay sonu demiştik hani?*" Gerçekten de son teslim tarihimin ayın 30'u olduğunu sanıyordum.

"Hafta sonuna kadar bitireceğini söylemiştik," diyor bir çırpıda. "Bana elli bin kelime borçlusun."

İki bin kelimem olduğunu düşünürsek, elli kelime zor olacak. Haftalardır, hatta aylardır tamamen tıkanmış olduğum gerçeğinden bahsetmiyorum bile. Yani, hiç aşık olmamışken kaç tane aşk hikayesi yazabilirsiniz ki?

"Çok şey istediğimi biliyorum ama belki bir uzatma alabilirim. Ay sonuna kadar bir şey, sadece bu-"

"Geçen kitap için de uzatma istemiştiniz. Eğer yine ertelersek, ön siparişleri durdurmak zorunda kalacağız. Bu sadece okuyucularınızın deneyimine zarar verir. Bunu gerçekten yapmak istiyor musunuz? Bunu yapmak istemediğimi biliyorum." Sesi derin ve anlayışsız, hesapçı.

Bir an durup bir haftada ne kadar iş yapabileceğimi düşünüyorum. Gerekirse günde on bin kelime yazabilirim ama arkadaşlarımla, buraya görmeye geldiğim insanlarla fazla vakit geçiremeyeceğim.

Ayrıca, günde on tane yazsam bile, ancak taslağı ona ulaştıracak kadar zamanım olacak ve bu da benim açımdan berbat görünecek.

"Mükemmel olmayacak," diyorum. "Ama yedi gün içinde size bir şeyler verebilirim."

İçini çekti. "S a a t beşte. Bir dakika bile gecikirse başka yazarlara bakacağız. Şehirdeki tek gösteri sen değilsin, Clover."

Kabul ediyorum ve telefonu kapatıyorum, derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum. Tamam, peki... Yarın akşam kızlarla yemek yiyebilirim, sonra bitirmek için kendimi kilitlemem gerekecek. Yazmak için aklımda bir taslak, bir fikir ya da bir karakter olsaydı muhtemelen yardımcı olurdu. Oda dönüyor ve yanımda getirdiğim şaraptan bir yudum alıyorum, canlı müziğin sakinleştirici sesi dinlerken sinirlerimi biraz rahatlatıyor, ancak bu uzun sürmüyor. Adam üç şarkı çalıyor, sonra bara geri dönüyor, benimle göz göze gelmeden önce Jimmy ile konuşmak için bir dakikalığına eğiliyor. İlk başta sadece kısa bir bakıştı ama sonra bir kez daha baktı. "Her şey yolunda mı? Az önce hayalet görmüş gibisin," diyor,

bana doğru geliyordu.

Parmak uçlarımı şarap bardağının üstünde gergin bir şekilde gezdiriyorum. Daha önce hiç ünlü biriyle konuşmamıştım. Ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Ayrıca, bu adam ilk fark ettiğimden daha uzun, daha iri ve daha kaslı. Bir de etrafını saran tüm beyazı delip geçen çarpıcı mavi gözleri var.

"Evet, iyiyim," diye yalan söylüyorum, umarım vazgeçer ve yoluna devam eder. Bu gece kendimi rezil edecek havada değilim. Her şey bir yana. "Sadece yorgunum. Buraya kadar uzun bir yolculuk oldu."

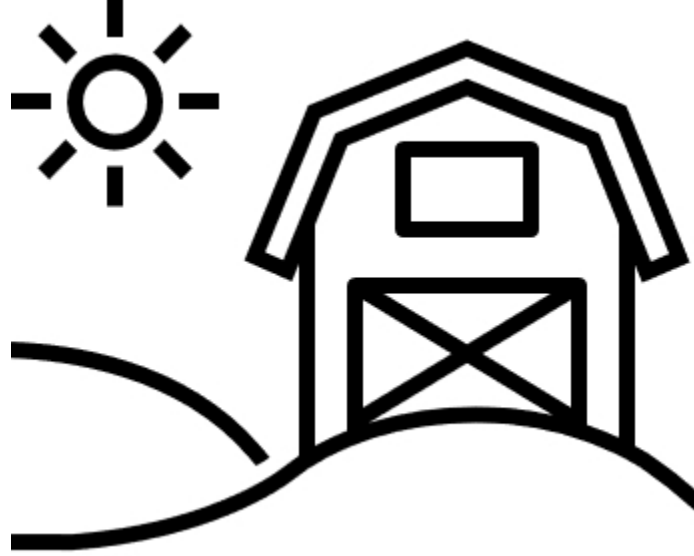
Adam gülümsüyor ve kabinin diğer tarafına kayıyor. "Eğer ezberlediğim bir şey varsa, o da endişeli bakışlardır. Ve sen, hayatım, bunu yüksek sesle ve net bir şekilde takıyorsun. Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

Ona doğru bakıyorum, bakışları şimdi niyetle üzerimde, iri eli sıkıca tuttuğu bira şişesini yutuyor. Onunla konuşmanın bir hata olacağını biliyorum. Bunu iliklerime kadar hissedebiliyorum ama dudaklarımın... kendi akılları var.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Atlas

Setimi erken kestiğim için muhtemelen başıma bela alacağım ama bu kadının bu kadar asık suratla burada oturduğunu bile bile orada kalıp çalamazdım. Saçları topuz yapılmış ve boynundan aşağıya doğru inen siyah bir elbise giymiş, göğüs dekoltesini öyle bir ortaya çıkarıyor ki bakmamak elde değil. Aşağı bakıyorum, sonra tekrar yukarı, gözlerinin içine. Açık yeşil ve kahverengi benekleri var. Güzel olduğuna şüphe yok ama burada oturmamın nedeni bu değil. Buradayım çünkü o bakışı bir başkasının tek başına sahip olmasına izin veremeyecek kadar çok kez yaşadım. Aradığım son şey aşk. Çok yaşıyım. Öyle olsam bile, bu kız benim için çok genç. Yirmi iki ile yirmi altı arasında bir yaşta olduğunu tahmin ediyorum.

"Ee, neler oluyor?" Tekrar soruyorum. Şimdiye kadar sessiz kaldı.

Gözlerini kısar. "Sana tüm sırlarımı anlatmama gerek yok. Ayrıca, zaten o kadar da iyi değiller. Onlardan tek bir şarkı sözü bile çıkarabileceğinden şüpheliyim."

Gülüyorum ve biradan bir yudum alıyorum. "Yani şarkı yazmak için senin üzüntünü mü emiyorum? Böyle bir şey var mı? Bunca zamandır ilham kaynağı olarak kendi sorunlarımı yaratıyordum. Bu da ne demek oluyor?"

Yüzüne bir gülümseme yayılıyor, saklamakta zorlandığı gerçek bir gülümseme. "Bana seninkini söyle, ben de sana benimkini söyleyeyim." Ses tonu sessiz bir şakacılığa doğru kaymış, sanki kişiliğinin güneşli kısmı hissettiği acıyı bastırıyormuş gibi.

Başımı salladım. "Sadece kardeşimle ilgili aptalca bir şey. Yıllarca uzak kaldıktan sonra kasabaya geri döndü. Ailemin çiftliğini satmak istiyor. On yıldır işlettiğim bir çiftlik. Şimdi de sanki bir motosiklet satıyormuşuz gibi paraya çevirip geliri bölüşmek istiyor." Düşündükçe kanım yeniden kaynamaya başlıyor. "Ama bu geçici bir durum. Akli başına gelecek ya da ben gelmesini sağlayacağım."

İki kirazın dibine çöktüğü şarap bardağına bakmadan önce bakışlarını genişletiyor. "Birinin aklının başına geldiğinden nasıl *emin olunur*?"

Düşüncelerimi el sallayarak uzaklaştırıyorum. "Ah, hepsi lafta. Bir yerlerde beş yüz bin dolar bulabilirim."

"Senin gibi bir rock yıldızının bir sürü parası vardır diye düşündüm."

"On yıl önce bir rock yıldızıydım. İster inanın ister inanmayın, gitaristlere o kadar da iyi ödeme yapılmıyor. Özellikle de büyük bir dünya turnesinden otuz gün önce gruptan ayrıldıklarında." Bunu yüksek sesle söylediğim için kendimden nefret ediyorum. Havalı olduğumu düşünmesine izin vermeliydim. Gerçek şu ki, grup arkadaşlarım yıllardır benimle konuşmadı. Koşullar nedeniyle kimse ayrılmamdan dolayı bana kırgın değildi. Ama ben ayrıldıktan sonra konuşacak pek bir şey kalmamıştı. Onlar kapalı gişe stadyumlarda konser veriyordu, ben ise tavukları besliyordum. Omuz silktim. "Gerekirse çiftlikte satabileceğim bazı şeyler var ama sanırım iş o noktaya gelmeden fikrini değiştirecektir." Şu anda bunu kendimi rahatlatmak için söylediğimi biliyorum ama elimdeki tek şey bu. "Peki ya sen? Ben içimi döktüm. Sıra sende."

Kaşları kalkıyor ve derin bir nefes alıyor, dudaklarını büzüyor, sonra havayı yavaşça dışarı veriyor. "Benimkinin seninki kadar şarkıya değer olduğundan emin değilim. Önümüzdeki Cumartesi gününe kadar elli bin kelime yazmam gerekiyor. Bunu başarabileceğimi sanmıyorum."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Ah, pardon... Ben bir yazarım. Romantizm, hepsinin en kötüsü," diye gülüyor, yakındaki bir çatalla şarabından bir kiraz çıkarıyor ve

sapını tutarken şişmiş meyveyi ağzına alıyor.

Boğazımı temizliyorum. "En kötüsü mü? Ben en iyisi olduğunu düşünürdüm, değil mi? Aşk hikâyeleri ve insanların hoşlandığı tüm o yapışkan şeyleri yazabiliyorsun."

Yanağını kaşıyor ve gözlerini yana çevirerek kirazının sapını parmaklarının arasında döndürüyor. "Evet, gerçekten heyecan verici."

"Bu çok iğneleyici oldu. Sevmiyorsan neden seçtin?" "Okumayı çok seviyorum. Ve ilk birkaç kitabımı yazdığım da hikayeleri çarpıcı kılmak için tam olarak neye ihtiyacım olduğunu hayal edebiliyordu. Çok başarılı oldular." Bir kez daha derin bir iç çekti. "Ama bu serinin dördüncü kitabı... ve artık ne diyeceğimi bilemiyorum. Taşra hayatı şu sıralar çok revaçta ve yayıncı da konuyla ilgili bir şeyler istiyor ama... *merhaba*," diyor kendini gösterip gülümseyerek, "New Yorker. Sadece bu da değil... hiçbir şey yok. Evet. Yani-"

"Ne dedin? Hayır... Tam da iyi şeylere geliyordun."

Sırıttıyor. "İyi şeyler mi? Hayatımı tam bir tren enkazına çeviren şeylerden mi bahsediyorsun? O iyi bir şey değil."

Hafifçe eğildim. "Dinleyen yabancıya... Hadi duyalım."

Gözlerini yana çeviriyor, sonra tekrar bana diyor. "Sadece... Tüm bu aşk hikayelerini yazıyorum ve aslında hiç aşık olmadım. Ve son teslim tarihinde aşk ve romantizm uydurmak oldukça imkansız. Yani, bir noktadan sonra, artık numara yapamazsınız."

"Ben senin yanında yaşlı bir adamım ve henüz aşkı bulamadım. Bu -"

"İlham verici," diyor boş bir bakışla. Sanırım alaycılık onun ve ben bundan hoşlanıyorum.

"Anlıyorum. *The Prisoners* için bir sürü şarkı yazdım. Bugün herhangi bir şekilde karşılığını aldığımdan değil ama mesele bu değil. Mesele şu ki, dünyanın en iyi şarkısını bulmam için bana süre veriliyordu ve ben donup kalıyordum. Sanki kelimeler içimden çıkmıyordu. Bu yaratıcılığı öldürüyor. Bu yüzden mi buradasın? Yazmaya mı çalışıyorsun?"

Başını iki yana sallar. "Hayır. Buraya biraz dinlenmek ve arkadaşlarımla hasret gidermek için gelmişim ama görünüşe göre odamda dizüstü bilgisayarına zincirlenmiş bir şekilde kilitli kalacağım." Yanağının iç kısmını ısırtıyor. "Bunu nasıl atlattın? Yazar tikanıklığını mı?"

"Doğaya çıkmalı, kendi dışındaki bir şeyle yeniden bağlantı kurmalıydım."

"Belki göl kenarında oturur ve ne bulabileceğime bakarım. İyi bir kır roma havasına girmek için en uygun yer orası gibi görünüyor."
_"

"Neden çiftliğime gelmiyorsun? Atlarla tanışabilir, çiftlikte biraz çalışabilirsin. Sana kullanman için bazı diller veririm. Eğlenceli olur. Ayrıca, kardeşimin başına gelenlerden sonra biraz kafa dağıtmak işime gelir."

Uzun bir süre duraksıyor, bakışlarını pencereden dışarı çeviriyor ve sonra sanki gerçekten düşünüyormuş gibi bana dönüyor. "Teşekkürler, ama yapamam. Tüm arkadaşlarım burada ve gezmeye çıkarsam işimi yapabileceğimden şüpheliyim. Yine de teşekkür ederim."

Başımı sallayıp kabinden çıkıyorum; kimse durduğumu fark etmeden çalmaya geri dönmeliyim. "Fikrini değiştirirsen, her gün oradayım ve seni ağdırlamaktan mutluluk duyarım."

Kartı masadan kaldırıyor ve gülümsüyor, dudakları hafifçe dolgunlaşıyor.

Elini sıkmak için uzanırken, "Adını hiç duymamıştım," diyorum.

"Clover Thompson." Eli benimkine kaydđ ve ani bir Sıcaklık üzerime yayılıyor.

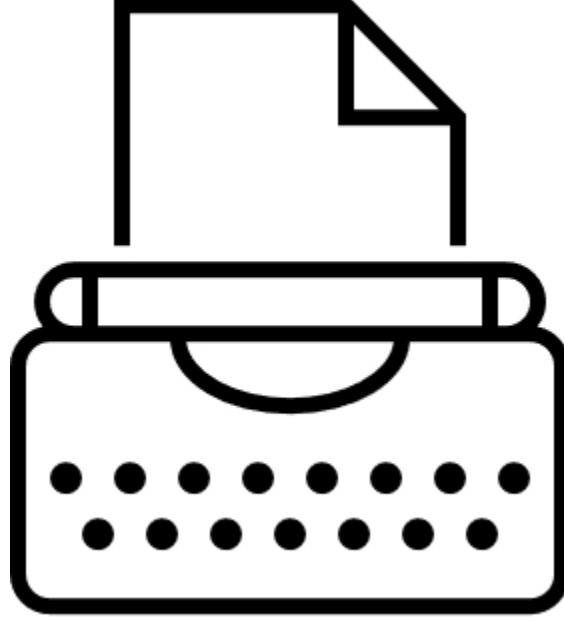
"Teklifiniz için teşekkür ederim," diyor.

Başımı sallayıp locanın sahnesine dönüyorum, gitarımı alıp başka bir şarkıya başlamak için oturuyorum, Clover Thompson'ın bardan ayrılmadan önce bana bakışını izlerken tüm dertlerim biraz daha uzaklaşıyor. Belki de aşık olmak için çok yaşlı değilimdir.

OceanofPDF.com

Dördüncü Bölüm

Yonca

Günümü odama kapanarak, bana alaycı bir saldırganlıkla bakan boş sayfayla kendime işkence ederek geçiriyorum. Birkaç saatliğine balkona çıkıyorum, ilham gelmesini umuyorum, ama aslında bana çarpan tek şey dondurucu soğuk. Bu kısmı hiç düşünmemiştim. Kızların ne yaptığını merak ediyorum, muhtemelen eğlenceli bir şeyler. Ne de olsa tatildeler. Biz de bunun için buradayız.

Telefonumdan saati kontrol ediyorum. Neredeyse beş olmuş. Kahretsin! Herkesle akşam yemeği için heyecanlıyım ama bugün hiçbir şey yapmadığım için kendime kızgınım. Kelime sayım tam anlamıyla yirmi iki arttı ve sanırım bunun çoğu gerçek yazı yazmaktan kaçınmanın bir yolu olarak önceden doldurduğum bölüm başlıklarından kaynaklanıyor. *Bu kitapta beni öldüren şey ne?*

Bir parça sakız bulmak için çantamı karıştırıyorum. Miranda'nın tepkisini düşündükçe midem bulanıyor. Benim gibi binlerce yazar olduğunu zaten açıkça belirtti. Bu sefer berbat edemem. Ama şimdi on yaşındayım.

bin kelime gerideyim, bu da yarın yirmi kelime yazmam gerektiği anlamına geliyor. Bu mümkün değil.

Nerede bu sakız? Hayal kırıklığı içinde çantamı yere atıyorum ve içindekileri yatağın üzerine döküyorum, içindeki her şey seçmem için sergileniyor. Biraz dudak parlaticısı, acil deodorant, vücut spreyi, sakız... nihayet. Nane dilimini açıp ağzıma atıyorum ve Atlas'ın kartvizitini fark ediyorum. Köşesinde kabartmalı bir at olan ağır beyaz bir kartvizit.

Kartı yüzüme doğru kaldırıp başparmağımı isim ve adresin üzerinde gezdiriyorum. Atlas Meyers, Bridgewater Çiftliği, 6230 Horseshoe Yolu, Lake Tahoe, NV. Belki de onu aramalıyım. Doğaya çıkmak çok da kötü bir fikir değil, özellikle de bu kitapla ilgili zihnimi harekete geçirecekse. Bu noktada oldukça çaresizim, ama bu adamı Adam'dan tanımıyorum ve otelin barında bana yapışması biraz ürkütücü. Belki de kadınları bu şey için hazırlıyordur, sonra bam... kıymalı turta.

Yine de, ailesinin çiftliğini işletmek için eve taşınan bitkin bir rock yıldızının seri katil olma ihtimali muhtemelen oldukça düşüktür. Ayrıca, annemin birkaç fotoğrafa daha bayılacağına eminim. Dün gece beni aradığında neredeyse yerinden fırlayacaktı.

Telefonum çalıyor ve mesaja bakıyorum.

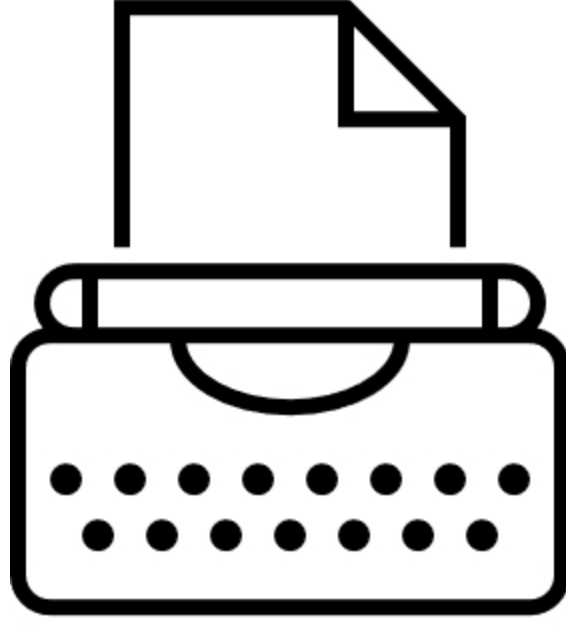
Emmy: Geliyor musun? Seni bekleyen bir koltuğum var.

Hemen geliyorum, elbisemi giymem lazım. Bana iki kirazlı bir bardak North söyle. Dün gece içtiğim şaraptı ve yıllanmış üzümün en ufak bir ipucu ile çikolata kaplı kirazlar gibi ilahi bir şeydi.

Emmy: Acele et!

Telefonumu yatağın üzerine atıyorum, üzerime geçirdiğim tüylü siyah bornozu çözüyorum ve kısa siyah bir elbise daha giyiyorum. Bu elbise Galantine'deki akşam yemeğimiz için özel ama ilk elbiseye çok benziyor. O kadar benziyor ki neden aldığımı merak ediyorum.

Ugh. Saçlarımı tarıyorum ve saç maşasını hızlıca saçlarımda gezdiriyorum. Ne giydiğim kimin umurunda? Sadece kızlarımı göreceğim için heyecanlıyım! Tatille birlikte gelen öpüşen çiftlerden kaçınmak için Sevgililer Günü'nden bir gün öncesini seçtik. Aslında orada onları incelemeli, ellerin nereye gittiğini, gözlerin ne yaptığını, erkeklerin sürpriz teklifler sırasında hangi cümleleri kullandığını not almalıyım. Her halükarda, bu akşam yemeği için sabırsızlanıyorum. Kızlarımla gürültülü bir gece tam da ihtiyacım olan şey.

Kulübenin restoranına vardığımda müzik çalmıyor ama Jimmy'nin yine barda olduğunu görüyorum. Sanki eski arkadaşmışız gibi bana el sallıyor ve ben de gülümsüyorum. Muhtemelen herkesle arkadaş olan iyi bir adama benziyor ve ben de onu gördüğüme seviniyorum ama bakışlarım Atlas'ı ararken kayboluyor. Acaba bu gece çalacak mı?

Bir kahkaha patlaması dikkatimi çekiyor ve ona doğru dönüyorum. Bunlar kızlar! Çoktan arka köşedeki bir kabine sıkışmışlar, huzuru bozmaya başlamışlar bile.

Bana istediğim şarabı sipariş eden Emmy'nin yanındaki kabine yerleşmeden önce herkesi kocaman kucaklayarak selamlıyorum.

Elini sıkıyorum, içki için teşekkür ediyorum ve sanki vızıltıya bağımlıymışım gibi yutkunmaya başlıyorum.

"Vay canına," diyor kolumu tutarak. "Neyin var senin? Bütün gün yoksun, yemeğe geç kalıyorsun... her şey yolunda mı?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Şimdi her şey harika. Sizi görmek için sabırsızlanıyordum hanımlar!"

Mina genişçe gülümsüyor ve elini masaya uzatıyor. "Biz de seni görmek için can atıyorduk. Şimdi asıl konuya gelelim."

"Gerçek şeyler mi?" Dedim. "Ne demek gerçek şeyler?"

Emmy bir kadeh daha atıyor ve daha da geniş sırtıyor. Yanakları koyu pembe ve kaç tane içtiğini merak ediyorum.

"Evet, gerçek şeyler... Hala V-Card'larımız varken nasıl kirli ateşli seks yazmayı başardığımız gibi."

Kelimeler her zamankinden daha derine batıyor. Kanıtlayacak boş sayfalarım var
o.

"Ben de bunu merak etmiştim," diyor Paige. "Yani, daha önce hiç Ortaçağ İngiltere'si, ama İngiltere'ye gittim ve müzelerde Ortaçağ eserleri gördüm, yani bu biraz yakın."

Cassia porno hakkında bir yorum yapıyor, anlıyorum ama aynı şey değil. Bu aşk değil. Porno, gerçeklik olmadan yeniden yaratılamayacak olan duygusal bağ ve gerçek vücut dilini tamamen dışarıda bırakıyor. Elbette, iki insanın aşık olduğu bir film izleyebilirim. İnanın bana, onları inceledim. Ama bu, kelimeleri yazabilmek için gerçek duygulara ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmiyor.

Şarabımdan bir yudum daha alıyorum ve sohbet eden kızları dinliyorum. İstemedenden de olsa dikkatim dağılıyor, uzaktan gelen bir gitar sesi dikkatimi çekiyor. Bakışlarım yukarı kayıyor ve onu görüyorum. Dün geceki uzun boylu, iri yarı, kaslı adam -Atlas. Yine barın yanındaki köşede çalışıyor. Bakışları benimkilerle buluşuyor ve dikkatimi masadaki konuşmaya yönlendirmeye çalışarak gözlerimi kaçırıyorum. Bir çeşit gül hakkında konuşuyoruz.

"Gül mü?" Boş boş bakarak soruyorum.

"Gül için neredeyse bir müdahale düzenlemek zorunda kalıyorduk," diyor Emmy.

"Cidden, günlerce kayıptı. Polisi aramaya hazırdım." Paige kıkırdıyor "Sonunda onu tekrar çevrimiçi yaptığımızda ve bize nerede olduğunu söylediğinde, diyelim ki o öğleden sonra kendim için bir gül sipariş ettim."

"Araştırma amaçlıydı," diye burnunu çekiyor Cassia.

Sanırım bir vibratörden bahsediyorlar. Bu grubun eğlenceli yanlarından biri de bu. Her zaman en iyi seks oyuncağı önerilerini alıyorum. Bakışlarım tekrar Atlas'ın gitarını çaldığı sahneye kayıyor, sesi dün gece beni transa geçiren aynı çakıllı tınıya sahip. Belki de gidip bir merhaba demeliyim.

"Javier kim?" Zoey soruyor.

"Ah, o benim pilli erkek arkadaşım," diye kızarıyor Cassia. "Bir isme ihtiyacı olduğunu düşünmüştüm."

"Çılgılık atıyor musun?" Herkesi güldürerek

soruyorum. "Benimkinin adını Paul koydum," diyor

Paige.

"Benimki sadece *Oh Tanrım, Oh Tanrım*," diyor Mina.

Atlas'a tekrar bakıyorum. Hâlâ bakıyor. Bu sefer içimde bir sızı hissediyorum. Vibratör muhabbetinden ve az önce içtiğim bir kadeh şaraptan kaynaklandığına eminim ama Atlas'ın bana bakması duruma yardımcı olmuyor. Belki de ona bakmayı bırakmalıyım. Yani, belki o da bana bakıyordur.

Kızlar vibratörlere gülmekten kırılıyor ve ben de gruba katılıyorum, bir garson siparişlerimizi almak için yaklaşırken bakışlarım masaya geri dönüyor. Kızların geri kalanı sipariş vermeden önce patlıcan parmesan ile bir kadeh şarap daha istiyorum, bakışlarım etrafımı saran kadın çemberinde güçlü bir şekilde duruyor.

"İyi misin?" Paige'in gözleri geniş bir endişeyle benimkilerle buluşuyor.

"Elbette. Ben iyiyim. İyi görünmüyor muyum? Sen iyi misin? Hepimiz eğleniyoruz. Ben iyiyim." Kelimeler öyle bir dağınık çıkıyor ki herkes bir an sessizliğe bürünüyor. Geride olduğumu bilmelerini istemiyorum. Biz profesyoneliz. Kendimizi toparladık. İstedğim son şey, takındığım ultra özgüvenli rock yıldızı olmadığımı bilmeleri.

Rockstar. Klitorisim zonklıyor ve bir an için sahneye bakıp gözlerimi tekrar masaya çeviriyorum. Tanrım, muhtemelen bir psikopat gibi görünüyorum.

"İğrenç! Votkadan nefret ederim," diyor Cassia bir yandan içkisini yudumlarken bir yandan da susarak. Alkolü büyük bir yudum suyla bastırırken grup dikkatini ona yöneltiyor.

Dikkatimi dağıttığı için minnettarım. Gözlerimi masadan ve benim için çok yaşlı olduğu belli olan seksi adamdan uzak tutuyor.

"Bir teklifim var," diyor Mina, sanki saçma bir şey söyleyecekmiş gibi gözleri parlıyor. "Dördünüze de bu hafta V-Card'lerinizi kaybetmeniz için meydan okuyorum." Yüzünde o kadar geniş bir sırıtma var ki neredeyse parlıyor.

Midem gevşiyor ve kalbim çarpmaya başlıyor, derinlerde bir yerden beklenmedik bir kahkaha yükseliyor.

Kızların geri kalanı da gülüyor. Paige bir kahkaha daha atarak, "Hepiniz V-kartlarınızı kaybedin ve sonra barda Mina ve bana rapor verin," diyor.

Cassia ve Emmy öksürüklerini tutamayıp kıpırdanıyorlar. Bilirsiniz, beyniniz tekrara takılmış gibi bacak bacak üstüne atıp açtığınız hareket. Sarsılmış görünüyorlar.

Atlas bir şarkıyı bitiriyor ve birkaç kişi alkışlıyor. *Ben de alkışlamalıyım, değil mi?* Belki de umursamayacak kadar meşgul görünmeliyim. *Bu iyi, değil mi?* Birdenbire, amaçsızca dönen bir topaç gibiyim, her karar bir öncekinden daha önemli. Bana bakıyor olabilir, müziğini sevmediğimi düşünmesini istemiyorum. Ama bu neden önemli? I

Alkışlamak için ellerimi birleştiriyorum ama başka bir şarkıya başladığını fark ettiğimde grup bana yan gözle bakıyor.

Kahretsin.

"Evet!" Mina, yaşadığım içsel çöküşü göremiyormuş gibi ellerini birbirine vurarak "Evet!" diyor. "İşte dostlarım, kirazlarınızdan kurtulduğunuzda hissedeceğiniz rahatlamanın sesi bu."

"Hayır, teşekkür ederim," diyor Cassia, biraz daha su içerek, gözleri Geniş.

"Katılıyorum. İsteyeceğim son şey bir gecelik bir ilişkinin bekaretimi kaybettiğim gün."

Zoey, "Evet, bu bana da iyi bir fikir gibi gelmiyor," diye mırıldandı.

"Ciddiyim," diyor Mina. "Bu inziva hepiniz için mükemmel bir fırsat, ama özellikle senin için," diyor parmağıyla Emmy'yi göstererek. Emmy'nin yüzü kıpkırmızı ve bakışları öylesine daralmış ki sanki boğa gibi koşmaya başlayacakmış gibi görünüyor. "Bana kimden bahsettiğimi bilmiyormuş gibi bakmayı kes. Veranda lambanı tamir eden adam."

"Kabin kapısı," diye inliyor Emmy.

"Kapı, ışık, lavabo, kimin umurunda?" Mina gülüyor. "Aynı fark."

"Eminim senin tesisatını da tamir edebilir," diyor Paige

homurdanarak.

Gözlerimi şakacı bir şekilde deviriyorum ve Paige'in şarap bardağını alıp ondan uzaklaştırıyorum.

"Demek istediğim, adam seksi ve sen ondan hoşlanıyorsun. O burada ve sen de buradasın. Onu bir daha asla göremeyeceksin, o yüzden hesabını yap."

Sözler Emmy için, ama Atlas'a bakarken onları kendime uyguluyorum, şimdi başka bir şarkı çalıyor. Aşağıya bakıyor, pazuları her notayla birlikte esniyor, giydiği dar beyaz tişört

hayal gücü. *Neden bakıyorum ki?* Nasıl görüldüğü önemli değil. Onunla sadece çiftliği için ilgileniyorum. Gidip ona söylemeliyim. Böyle bir fırsatı bir daha asla yakalayamayacağım, en azından New York'ta. Elbette bir sürü çiftliğimiz var, ama hiçbirisi batıda böyle basamaklı dağların altında değil. Bu anı yakalayabilirim.

"Birazdan dönerim," diyerek masadan kalkıyorum. Peçetemi yere atıp ön bara doğru ilerliyorum ve Atlas'ın çalmasını dinlerken bir içki daha sipariş ediyorum. Artık beni fark etmişti... fark etmekten de öte. Gözleri kar fırtınasındaki farlar gibi üzerimde, sabit ve odaklanmış, beni içten dışa doğru ısıtıyor. Özünde içine kapanık biriyim ve buraya gelmek bile konfor alanımın otuz bin adım dışına çıkmak gibi geliyor.

Atlas bana doğru gelirken gecenin ikinci kadeh şarabını yudumluyorum. *Kahretsin.* Ne söyleyeceğimi prova etmeliydim.

"Daha iyisini bilmesem," diyor arkamdan, nefesi ensemden ılık, "dikkatimi çekmeye çalıştığını söyledim." Önümdeki uzun boyunlu şişeyi kapıyor ve solumdaki tabureye oturuyor.

Jimmy'yle birbirimize bakıyoruz, sanki bana tezahürat yapıyormuş gibi, ama şu anda bunu anlayamıyorum. Çok telaşlıyım.

"Söylediklerini düşünüyordum," diyorum kalbim çarparak. "Çiftlik hakkında. Eğer izin verirsen, sanırım yarın uğrayacağım."

Yüzü aydınlandı. "Tabii ki sana sahip olacağım. Sadece kirlenebilecek bir şeyler giy."

Romantizm yazıyorum, tabii ki bu cümle kulağa sapıkça geliyor.

Başımı salladım ve elini sıkmak için elimi uzattım. Suçlu olduğum bir şey varsa, o da budur. Onun büyük, sıcak, nasırlı elinin benimkini yutmasını dört gözle beklediğim bu an.

Tabureden kalktım ve masaya geri döndüm. "Sabah görüşürüz o zaman."

Başını sallıyor ve içimden bir heyecan tizliği geçiyor. Nereye koyacağımı bilemediğim bir heyecan.

Masaya döndüğümde, kızlarla birlikte oturan bir şerif vardı. Görünüşe göre, çok heyecan verici bir şeyi kaçırmışım.

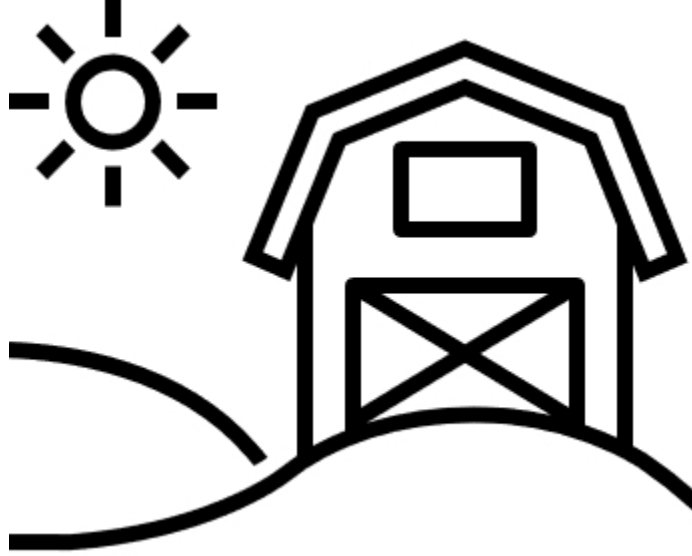
"Demek buralısınız," diyor Paige, gözleri grimsi bir yeşille parlayan ve bana kendi gözlerimi hatırlatan mavili kadına. "Kamp yapabileceğim bir yer bulmama yardım edebilir misiniz? Yakında çıkacak bir kitap için araştırma yapıyorum ve sadece küçük bir çadır kurabileceğim küçük bir araziye ihtiyacım var. Karakterlerimin yaşayacağı şeyleri gerçekten deneyimlemeyi seviyorum."

Tamam, demek ki araştırma yapmak için çiftlikleri ziyaret eden tek kişi ben değilim. Omuzlarım biraz gevşedi, belki de ihtiyacım olan şey budur. Gerçek, çalışan bir çiftliği ziyaret etmek. Ayaklarımı toprağa, kırım eyere sokabileceğim bir yer. Bir kovboyun ipini çekebileceğim bir yer.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Atlas

"Bugün hangi cehenneme gideceğın umurumda değil ama burası olmayacak," diyorum, sanki gidecek daha iyi bir yeri yokmuş gibi hâlâ ahırın etrafında dolanan Denny'ye. Adam bütün sinirlerime baskı yapıyor.

"Bak," diyor, beni çalışırken izlerken kahve fincanını kaldırıyor. "Yumruğu hak ettim. Ama olan oldu. Bugün eve bakmak için gelen bir çift var. Burada olmak istiyorum-"

"Sen bir bok parçasısın, bunu biliyor musun?" Eyeri çekip Biscuit'in üzerine kaydırıyorum. On iki yaşında bir çeyrek at, babamın açık artırmadan aldığı son atlardan biri. "Eminim bütün hayvanları da satacaksın? Yoksa onlar senin merhametini mi kazanıyor?"

"Sanırım çiftlikle birlikte gidecekler, tabii onları benden satın alacak paran yoksa" diye gülüyor, sanki hepsi lanet bir şakaymış gibi. Şu anda boğazına yumruk atmadığım için şanslı.

Gençliğimizden beri sahip olduğu o kendini beğenmiş sırıtışla bana bakmadan önce botlarını samana vurarak alay ediyor. "Yüreğin var Atlas, ama bir işi yürütemeyeceğin kesin. Bunu ikimiz de biliyoruz. Bu saçmalığı bırak ve yolumuza devam edelim. İkimiz de iyi kazanacağız. Cebine beş yüz bin dolar girecek. Elimizde kalan tek aile biziz. Birkaç dolar için bunu mahvetmeyelim."

Arkasından gelen bir hışırtı gözüme çarpıyor, bu Clover. Saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamış, üzerinde bedenini saran dar mavi bir kot pantolon, kırmızı flanel bir üst ve uzun lastik çizmeler var. Ayrıca elinde bir defter ve kalem var. Bu kıyafeti yanında getirdiğinden şüphelendiğim için alışverişe gittiğini tahmin ediyorum.

"Clover," diyorum ona doğru ilerlerken. Dün geceki tokalaşmamızdan beri ona tekrar dokunmayı düşünmem hastalıklı bir durum. Bu noktada koluna hafifçe dokunmaya bile razıyım. Gerçi şimdi yüz yüze olduğumuz için ne kadar genç olduğunu hatırlıyorum ve elimi uzatıyorum. Denny'ye doğru bakıyorum, onun yorumlarını bekliyorum. O buraya gelene kadar gitmiş olacağını umuyordum.

"Peki bu kim?" Denny ona doğru adım atıyor, yüzünde sanki taze etmiş gibi geniş bir sırıtış var. Sırf ona baktığı için onu tekrar yumruklamalıyım. Onun yaşına çok daha yakın ve dürüst olmak gerekirse çekici bir adam. Benim kadar uzun değil ama yine de uzun boylu, kaslı ve baba tarafından ailemize özgü mavi gözleri var. Annem bu konuda hep biraz kıskançtı. Geçmesi gereken tek şeyin *delilik* olduğunu söylerdi. Ama yanılıyordu, o kadın herkes için her şeyi yapardı. Sadece elinde bir meşale ile yapardı.

Denny, Clover'ı selamlamak için elini uzatır. "Ben Denny, Atlas'ın kardeşiyim. Ya sen?"

Clover'ı binilmeyi bekleyen Bisküvi'ye doğru yönlendirerek, "Sadece gidiyorum," diyorum. "Burada bir kitap için araştırma yapıyor." Atın üzerine çıkmasına yardım ediyorum.

Atın nasıl oturacağı konusunda biraz eğitime ihtiyacı olacağını düşündüm ama doğuştan yetenekli, zıplıyor ve kolaylıkla oturuyor.

Denny yememiş gibi başını sallayıp sırtıyor ama ona pek aldırış etmiyorum. Onun yerine kendi atım Rio'ya tırmanıyorum. O da yirmi yaşlarında, biraz daha yaşlı, beyaz ve siyah bir çeyrek at.

"Onun için üzgünüm," diyorum ahırdan çıkıp tepeye doğru tırıs giderken. "Sana bahsettiğim pislik kardeş bu işte."

Başını salladı. "Evet, tam bir baş belası olabilir." Ona ne demek istediğini sormak istiyorum ama Denny hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum.

Ellerini eyerin boynuzuna dayamış, Biscuit tırıs giderken tüm gövdesi soldan sağa kayıyor. Bu patikada o kadar çok yürümüştür ki muhtemelen gözleri kapalı bile yürüyebilir.

"Bugün beni ağırladığınız için tekrar teşekkürler," diyor bana doğru bakarak. "Sanırım ihtiyacım olan şey bu. En azından öyle olsa iyi olur," diye gülüyor.

"Önemli değil. Arkadaşım olduğu için mutluyum, gerçekten. Tabii konsantre olabilmen için çenemi kapatmamı istemiyorsan. O zaman elbette." Dudaklarımın önündeki fermuarın kapanmasını işaret ediyorum.

"Hayır. Tam bir deneyim istiyorum, kovboy ve her şey." Bana doğru bakıyor ve sırtıyor. "O zaman kendimi bir yere kapatıp bu kitabı bitirmeliyim."

"Bir günde mi? Kendine çok fazla baskı yapıyorsun. Her yazar sana bunu söyleyecektir. Kendini bırakmalı ve sadece olmasına izin vermelisin."

Gülüyor. "Yüzünüze bakan son tarihler olmadığında söylemesi kolay."

"Bu bir beceri. Michelangelo'nun bile son teslim tarihleri vardı."

Yüzü buruşuyor ama çok sevimli bir şekilde, burnu hafifçe kırışıyor. "Benim tarafımda olduğunu sanıyordum. Dün gece bana anlattığın doğaya girme şeylerine ne oldu?"

"Ben senin tarafındayım. Sadece süreç boyunca çalışmak için kendine izin vermelisin. Şu anda bilgi topluyorsun. Bu gece birkaç bin kelime yazacaksın. Yarın, belki birkaç bin kelime daha. Kelimeler için tutkunu yeniden bulmalısın yoksa aynı sorunla karşılaşmaya devam edeceksin."

Sanki bir göle su satıyormuşum gibi bana bakıyor. "Ne?"

Başını sallıyor ve tepenin zirvesine doğru ilerlerken ufka bakıyor. Çenemi kapatmalıydım. Zaten bu konuşmaya ne eklediğimden emin değilim, ihtiyacı olduğunu düşünmediğim bir kendinden şüphe artışı dışında.

"Hiçbir şey söylememeliydim. Eminim ne yaptığınızı biliyorsunuzdur. Özür dilerim."

Bana doğru bakıyor, sonra tekrar uzaklaşıyor, kollarını üst üste sarıyor ve hızla indiriyor. "Sorun değil. Yardım etmeye çalışıyorsun. Sadece bunaldım. Bunca ilhama bakıyorum ve tek düşündüğüm hâlâ kelimeler."

"Çünkü donuyorsun," diyorum Rio'yu sırtın tepesinde kenara çekerken. Serin bir esinti yanımdan geçip gidiyor. "Bir battaniye ve biraz sıcak kakao getirdim."

"Her şeyi düşünmüşsün," diyor ellerini sherpa battaniyenin yumuşak tüyleri üzerinde gezdirirken.

Ona sıcak çikolata termosunu uzatıyorum ve yanındaki kayaya yaslanıyorum. Bu kadar yakinken, onun tatlı parfümünün kokusunu alıyorum. Çiçeksi bir şey, belki biraz da meyveli.

"Donmamaya çalışırken düşünmek çok zor," diyorum. "Umarım bu yardımcı olur."

Gülümsüyor ve başını sallıyor, bakışları çiftliğin uzağında yükselen dağlara yöneliyor.

"Gerçekten daha önce hiç çiftliğe gitmedin mi?"

Başını iki yana sallıyor. "Şehir dışında pek çok çiftlik var ama burası bir film seti gibi. İnanılmaz bir şey."

"Biliyorum, değil mi? Gençken burada oturup her şey hakkında şarkılar yazardım. Tam burası. Buraya İlham Kayası derdim." Buzul kayayı okşayıp Clover'a doğru bakıyorum. "Buranın gitmesine izin veremezdim. Denny bugün buraya bakmaya gelen insanlar var."

İçini çekiyor. "Siz hiç anlaşılabildiniz mi?"

"Onun kanı benimkinden farklı akıyor. O bir para adamı, ben ise... başka bir şeyim. Bazen göz göze geliyoruz. Çoğu zaman birbirimizi görmezden geliyoruz. Onun için önemli olan sonuçtur. Benim içinse anılar. Babam burayı bu hale getirmek için hayatını ortaya koydu. Annem de öyle. Tüm bunları satıp hiçbir şey olmamış gibi çeki nasıl nakde çevirebildiğini anlamıyorum."

"Ben küçükken büyükbabamın bir süt çiftliği vardı. Bunun gibi bir şey değildi. Küçüktü ve belki elli ineği vardı ama annemin ailesinin hepsi orada büyüdü. Özel bir yerdi, anlıyor musunuz? Her neyse, büyükbabam vefat etti ve bir sebepten ötürü çiftlik amcamın eline geçti, o da Denny gibi çiftliği nakit para karşılığında sattı. Annem onunla mücadele etmeye çalıştı ama sonunda kaybetti ve çiftlik artık bir dondurma dükkânı oldu. Annem için yıkıcı bir durumdu ama bir süre sonra kardeşinin orada biriktirdikleri anıları satamayacağını anladı. Onlar her zaman onun oldu." Elini uzun siyah saçlarında gezdiriyor ve bana doğru bakıyor. "Bunun yardımcı olup olmadığını bilmiyorum ama belki-"

"Bu kadar genç biri için oldukça akıllısın," diyorum, kelimeleri ağzımdan geri çekebilmeyi dileyerek. Kim demiş bunu? *Kim mi?* Yaşlı bir adam, işte o.

"Bilge mi?" diye gülüyor. "Hayır. Tamamen bilgisiz ve son teslim tarihlerine kapalı... evet."

"Yani sen insansın. Hayat hakkında stresli olman normal. Önemli olan bununla nasıl başa çıktığın." Onunla konuşurken Denny'yle yaşadığım hiçbir şeyi iyi idare edemediğimi fark ettim.

"Peki bu ne için?" diye soruyor, siloyu göstererek. "Onları kuzeyde de çok görüyorum ama ne işe yaradıklarını hiç bilmiyordum."

"Sanırım sizin oradaki mandıracılar bunları saman depolamak için kullanıyor. Biz her zaman tahıl yemi depolamak için kullandık." Ben konuşurken o defterine bir şeyler yazıyor.

"Peki ya şu?" Parmağının ucuyla ahırın arkasındaki göletin yanındaki küçük yel değirmenini işaret ediyor.

"Yel değirmeni mi?"

Başını sallıyor. "Bunun bir yel değirmeni olduğunu biliyorum ama buradaki amacı nedir? Sadece yenilenebilir enerji için mi?"

Başımı sallıyorum ve ona bakarken elimi çenemde gezdiriyorum. Her şeyi bu kadar merak etmesine bayılıyorum. "Hayır. Bu hemen aşağıdaki kuyudan su çekiyor. Aslında oldukça havalı. Değirmenin hemen altında kuyuya inen bir boru var. Rüzgar türbini itiyor ve su, ahırdaki herkesi sulayan bir boruya boşaltılıyor." Babam bunu kendisi inşa etti. Biz çocukların yardımıyla ama o kadar da yardımcı olduğumuzu sanmıyorum. Ahırdan göletin kenarına kadar ikişer dörder ve çimento blokları taşıyarak geçirdiğimiz zamanı düşünüp gülüyorum. O zamanlar çok iş gibi geliyordu. Şimdi ise onunla birlikte bir gün geçirmek için her şeyimi verirdim.

Clover defterine birkaç not aldıktan sonra bana bakıyor. "Yolları özlüyor musun? Kalabalıkların heyecanını?"

"*Kalabalık*, hayır. *Yol*, biraz. Hâlâ yazıyorum. Dün gece bir şarkı yazdım, ama locadan geçemeyecek. Kahretsin, muhtemelen kaydetmeyeceğim bile

o."

"Ne hakkında?" diye öyle bir ilgi ve masumiyetle soruyor ki Şaşırdım. Biriyle müziğim, özellikle de orijinal parçalarım hakkında konuşmayalı uzun zaman oldu. Çoğu insan sadece bayılabilecekleri kovboy tınıları içeren coverlar istiyor. Bundan şikayetçi değilim. Loca bana müziğimi paylaşmam için bir alan sağlıyor. Bu parçamı canlı tutmam gerekiyor, bu beni ayakta tutuyor.

Clover'a doğru bakıyorum, parmak ucunu yumuşak pembe dudaklarının üzerinde gezdirirken düşünceli bir şekilde yanıtlamı bekliyor.

"Hayatla, yaşlanmakla, yalnızlıkla, aşksız dünyayı anlamlandırmaya çalışmakla ilgili. Muhtemelen oldukça depresif," diye gülüyorum. "Yaşlandıkça, onsuz diğer her şeyin ne kadar az anlam ifade ettiğini daha iyi anlıyorsun."

"Hiç aşık olmadığına hala inanamıyorum, sen çok..." Duraksıyor ama ne söyleyeceğini biliyorum.

"Yaşlı mı?" Gülüyorum. "Kırk sekiz. Sanırım oldukça yaşlı. Öyle hissettirmiyor. Çoğu gün kendimi hâlâ yirmi yaşında hissediyorum. İnsanların hep böyle dediğini duyardım ama kendim de o yaşa gelene kadar hiç inanmamıştım."

"Yaşlı değilsin," diyor. "Elli, yeni otuzdur."

"Ha! O zaman, hayatımda yeni bir sayfa açtım. Sadece birkaç on yıl geri kazandım."

Kakaosundan bir yudum daha alıyor, bu kez dudaklarında parmak ucumla silmem için yalvaran bir çikolata lekesi bırakıyor.

"Aşk bulacaksın," diyorum, ona dokunma isteğimi bastırarak. "Güven bana, gençsin, güzelsin, yeteneklisin... Her şey senin için var. Şu anda buna inanmasan bile."

Bana hem şakacı hem de samimi bir bakışla bakıyor. "İyi davranıyorsunuz ve bunun için size teşekkür ediyorum. Benim genç kalbim

çok daha fazlası." Göğsünü şakacı bir şekilde sıkıyor ve sanki ölüyormuş gibi öne doğru eğiliyor.

Bu anda beni etkileyen şeyin ne olduğundan emin değilim, belki hareket, belki de yüzündeki gülümseme. Bu her neyse, beni ileri uzanıp yumuşak dudakındaki çikolata parçasını silmeye itiyor. "Üzgünüm, biraz-"

"Sorun değil," diyor, yanakları pembeleşmiş bir halde. "Teşekkürler." Bakışları tekrar benimkileri yakalıyor ve bir an için ikimizin de aynı şeyi hissettiğini söyleyebilirim: tarif edilemez bir sıcaklık, midelerimizde bir çırpınma, neredeyse ağrıyan bir karıncalanma.

"Neyse," diyorum, kıvılcım çıkarmaya çalışan şişkinliği gizlemek için kotumu biraz düzeltiyorum. "Tavuk kümesine gitmek ister misin? Ellerini biraz kirletebilir, sana hafif çiftçilik görevleri verebilirim."

Sırıttıyor ve battaniyeyi omuzlarına daha sıkı sarıyor, kakaodan bir yudum daha alıyor, sonra burnunu bir parça kara gömüp yeşili arayan Bisküvi'ye dönüyor.

"Doğru mu duydum?" Kaşları şakacı bir şekilde daralıyor. "Beni kirletecek misin?"

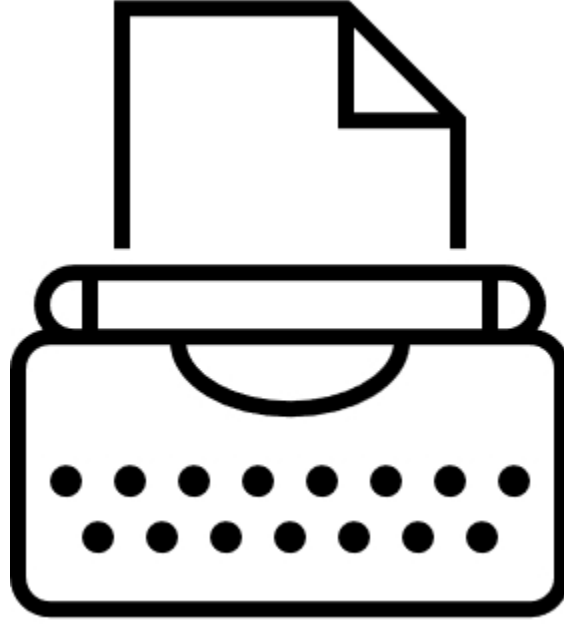
Ona bakıyorum ve boğazımı temizliyorum, verdiği çapkınca cevap karşısında sikim tekrar öne doğru atıyor. Belki de bu onun sürecinin bir parçasıdır. Belki de bunu okumamalıyım. Belki de ona gülüp geçmeli ve hiçbir şey söylememeliyim. Tüm bu seçenekler yeterince iyi görünüyor, ama ağzımın başka planları var.

"Doğru duydunuz. Çok kirleneceğiz."

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Yonca

Tepenin dibine yaklaştıkça rüzgar azalıyor ama yine de hava soğuk. Daha kalın bir palto getirmeliydim ya da dün gece alışverişe çıktığımda bir tane almalıydım. Belki biraz da mantık almalıydım, çünkü şu anda beynimin odaklandığı tek şey Atlas gibi görünüyor.

Yani, beni kim suçlayabilir ki? İri yarı, güçlü, biraz ukala ve on erkeğin kalbine sahip. Bir de benim garip espri anlayışımı anlıyor gibi görünüyor ki bu harika bir şey. Genelde insanlara karşı kendimi yumuşatırım, ama onunlayken... kendim olabiliyorum.

Sırttan aşağı inmek yukarı çıkmaktan daha da inanılmaz. Bu şekilde, tüm çiftliğin önümde yayıldığını görebiliyorum, tıpkı bir

Resim. Etrafımızda kaç dönüm arazi var bilmiyorum ama arazi göz alabildiğine uzanıyor gibi görünüyor. Karla kaplı yüksek tepeler uzakta yükselip alçalıyor ve önlerinde çitler sıralanıyor. Orada burada yerde biraz kar var ama kulübedekinden daha az.

Bisküvi'yi ahıra sürüp aşağı atlıyorum ve sanki binlerce kez yapmışım gibi ahırına geri dönmesine yardım ediyorum. Ne yapacağımı nasıl bildiğimden emin değilim, sadece yazmanın yaptığı gibi aklıma geliyor. *Öyle mi?* Bir yığın boş sayfayı yayıncıma teslim etmek üzere olduğumu düşünürsek, şu anda ata binmek ve tavuk beslemek bir sonraki kariyer değişikliğim gibi görünüyor.

"Bunu yapmak istediğine emin misin?" Atlas attan iniyor, iri gövdesi tekrar yanımdaki yere yerleşiyor. "Bu tavuklar tam bir baş belası olabiliyor. Küçük dinazorlar gibiler, özellikle de yemleme zamanı."

"Bana kirleneceğime söz vermiştin," diyorum, ses tonumda alaycılık var. "Getir beni kirli."

Acaba bunu söylerken ikimiz de aynı şeyi mi düşünüyoruz? kesinlikle tavuklardan bahsediyor.

Gülümsüyor ve beni ahırın hemen batısındaki büyük kümese doğru götürüyor. İçeride, yiyecek arıyormuş gibi çıplak toprağı gagalayan iki yüz tavuk ve aynı bölgede ara sıra birkaç keçi olduğunu tahmin ediyorum.

"Bana keçilerin de olacağını söylememiştin. Keçileri seviyorum," diyorum heyecanla kümese doğru hızla ilerlerken. Keçileri seviyorum diyorum ama aslında televizyonda gördüğüm keçileri seviyorum. Gerçek hayatta hiç keçi görmedim. Belki balkabağı çiftliği gibi bir yer hariç.

"Sanırım bu daha çok benim tarzım," diyorum Atlas'ın bana uzattığı bir kova yemi tutarak.

Kot pantolon ve beyaz bir tişört giymiş, üstünde düğmeleri açık bir fanila var, kolunun altından bir parça mürekkep fışkırıyor ve gümüş rengi saçları

İstediği yere uzanmak için geriye itilmiş. Sağlam ve gerçek ve kendimi daha az katmanla nasıl görüneceğini hayal etmekten alıkoyamıyorum.

"O zaman bununla gerçekten eğleneceksin," diyor, neredeyse bir uyarı gibi.

Başımı sallayıp kapıyı açıyorum ve içeri giriyorum, yüz ya da daha fazla minyatür tüylü dinozor aynı anda bana saldırıyor. Keçiler muhafazanın diğer tarafında kalıyor gibi görünüyor. Görünüşe göre, bu biraz korkutucu.

Atlas yanıma gelerek, "Yiyecekleri yere at," diye bağıyor. "Senden kaçarlara."

Onun burada olması bile rahatlatıcı. Elimi kovaya daldırıp bir avuç alıyorum, yemi olabildiğince uzağı fırlatıyorum ama tavuklar umursamıyor gibi görünüyor. Hâlâ tüm güçleriyle bana ve kovaya geliyorlar.

"Atlas," diyorum, sesim düğümleniyor, "Yardıma ihtiyacım var!"

Ayaklarımın dibinde gıdaklayan minik katillerden kaçmak için biraz daha geri çekiliyorum ama bacağı bir kütüğe takılıyor ve geriye doğru tökezleyerek bileğini burkuyorum.

Atlas bana uzanıyor, sanki bir patates çuvalı değil de bir tüy torbasıymışım gibi beni kaldırıyor.

"Clover!" Beni kollarına aldı ve ağıldan çıkarıp ahıra doğru taşıdı, kamyonetinin ön koltuğına oturttu.

Beni nasıl kaldırıyor? Tanrım, çok ağır olmalıyım.

"İyi misin?" Elini omzumda gezdiriyor. "Kırmadın, değil mi?"

Tarlanın karşısındaki tavuklara bakıyorum, şimdi kovadaki yiyecekleri yalayıp yutuyorlar, keçiler de kendilerinininkiler için savaşıyor.

"Seni oraya hiç sokmamalıydım, sen-"

"İyi olacağım. Sadece biraz hırpalanmıştım. Kirlenmek istedim, hatırla-

" "Sen kirlisin," diye homurdanıyor ve bacaklarımı kamyonu doğru yönlendiriyor.

İçeri girmeme yardım et. "Şimdi seni temizlemek için içeri götürüyorum." Kamyonun kapısını kapattı ve sürücü tarafına geçerek iri gövdesiyle yanıma yerleşti.

"Gerçekten iyiyim," diyorum, kontrolü ele alış şeklinden nefret etmiyorum. Bana kitaplarımdan birindeki bir karakteri hatırlatıyor, ama gerçek hayatta ve çok daha ateşli.

"Haklısın," diyor kamyonu vitesine takarken. "Seni içeri sokar sokmaz iyi olacaksın."

Onunla dövüşmeye devam edebilirim ama bir anlamı yok. Pes edeceğinden şüpheliyim ve bileğim biraz zonkluyor. Muhtemelen biraz ibuprofen ve buz kullanabilirim. Ayrıca, onun kokusu sarhoş edici. Yonca, çam ve sıkı çalışma arasında bir yerde ve daha fazlasına ihtiyacım var. Bana sürtünmesine, tenimde lekelenmesine ihtiyacım var.

Ev ahırdan sadece birkaç yüz metre uzakta ama bileğim için yürümekten daha kolay ve bu düşünceyi takdir ediyorum. Geniş açık otlaklar, içlerinde aşınmış izlerle bizi çevreliyor. Bazıları uzun ve dolambaçlı, diğerleri ise unutulmaya yüz tutmuş gibi görünüyor. Yaz aylarında buranın her türlü yaşamla dolup taşıdığını hayal ediyorum. Ahududu çalıları, bektaşi üzümü, çayır köpekleri. Neden ayrılmak istemediğini anlıyorum.

Ahırdan hatırladığım birkaç şeyi daha defterime not ediyorum. Atların kişneme sesleri, kapıların gıcirtısı, atların yeri eşelemeleri ve bana saldırmadan önce tavukların gıdıklamaları. Hepsi çok gerçek.

Kamyonu çiftlik evinin dışına park ederken, "Hazır buradayken kuşluk atıştırmalığınızı da alalım," diyor.

Beni bir hiçmişim gibi tekrar kucağına alıp içeri taşımadan önce tavsiyesini defterime yazıyormuş gibi yapıyorum.

"Yürüeyebilirim," diyorum, aşağı inmek için kıvraniyorum, ama o beni daha sıkı kavriyor. Bana bu kadar yakın olan pazılarının gücü klitorisimi seğırmeye zorluyor.

"Biliyorum. Bu benim için," diyor şakacı bir şekilde ve ben onun sözlerini nereye koyacağını bilemiyorum. Kirlenmekle ilgili tüm konuşmalarımızla aynı kategoriye mi giriyorlar, yoksa bundan daha mı az çapkın? Her iki durumda da, onun hakkında kesinlikle düşünmemem gereken şeyler düşünüyorum. Mesela o tişörtü çıkarmak gibi.

Başka bir şeye odaklanmaya çalışarak, o beni içeri taşıırken eski çiftlik evini inceliyorum ve burada nasıl bir hayat yaşanmış olabileceğini merak ediyorum. Şirin ve yaşanmış bir yer, ama muhtemelen yüz yıldan daha eski olduğu düşünülürse çok da iyi bakılmış. Ön taraftaki beyaz tahta kaplamalar dökülüyor ve geniş bir verandada dört sallanan sandalye bulunuyor. Birkaç eğreli otu ve dört dönem öncesine ait olduğu anlaşılan cam şişelerin bulunduğu eski süt kasaları etrafa saçılmış durumda.

Ön kapıyı tekmeleyerek açtı ve ayak bileğıme bakmadan önce beni tezgâhın üzerine bıraktı. "Bakabilir miyim?"

Başımı sallıyorum, dikkatlice eline aldığında biraz yüzüm buruşuyor. Arkaya uzanarak bir sandalyeyi bacaklarımın arasına çekiyor ve pantolonumun paçasını yavaşça kıvrarak cildimde morarma olup olmadığını kontrol ediyor.

"Acil bir şey yok ama burada biraz şişlik var gibi görünüyor." Sandalyeden kalkıyor ve bacağımy sandalyenin arkasına yaslıyor, bu sırada dondurucuya gidip bir poşet sebze alıyor, onları dikkatlice bileğimin üzerine koyuyor, elini baldırıma koyuyor. *Umarım bacaklarımı tıraş etmişimdir. Sanırım tıraş ettim.*

Tanrım, belki de tavuk kümesinde bayılmışımdır. Tüm bu görüntüleri kafama zorla sokan gerçekten bir beyin hasarı. Elini bacağımda gezdirmiyor, bana özlemle bakmıyor, bakıyor olamaz. Ben yirmi beş yaşındayım. O kırk sekiz yaşında. Belli ki bir öküz gibi yapılı. Ben ise muzlu kremalı pasta gibiyim. Belki de sızıntıdan uyandığımda, cazibemi geri kazanacağım. Bu olumlu bir şey.

"Gününüzü mahvettiysen özür dilerim," diyorum ve not defterime birkaç not daha alıyorum, çoğunlukla boynunun yanından aşağıya ve pazularına doğru uzanan kalın kordon hakkında. Bunu ya da omuzları döndüğünde sırtının nasıl esnediğini unutmak istemiyorum. Sertçe yutkunuyorum, kalemimi kağıdın üzerinde tutuyorum, gözlerim yazdıklarına odaklanmış durumda.

"Bunları al," diyerek bana birkaç ibuprofen ve bir bardak su uzattı. "Ve hiçbir şeyi berbat etmiyorsun." Eli kolumun yan tarafını hafifçe okşuyor, bu da klitorisimin daha fazla zonklamasına neden oluyor. "Eğer bir şey varsa, dikkatimi dağıttın," diyor, bakışları benimkilerde. "Denny'nin emlakçısının bugün geleceğini tamamen unutmuşum."

"Özür dilerim," diyorum, elim içgüdüsel olarak omzuna doğru hareket ediyor, oraya vardığımda çerçevem kapanıyor. *Neden bu kadar sert olmak zorunda? Bu kadar mükemmel?* "Tüm bunların senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemiyorum. Keşke yardım etmek için yapabileceğim bir şey olsaydı."

"Seninle ilgilenmeme izin veriyorsun," diyor, sesi alçak. "Bu kadar yeter." Bakışlarımız tekrar buluşuyor, bu sefer daha yoğun bir şekilde, kalbim çarpıyor, külotum sıırıslam, ellerim daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir dokunma ihtiyacıyla ağrıyor.

Nefesinin altında homurdanıyor ve bakışlarını benimkilerle birleştiriyor. Ne düşündüğünden emin değilim ama sanırım biliyorum. Elimi uzatıp omzuna koyuyorum, midemdeki çırpınma hissi daha da güçleniyor. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Hiç bu kadar ileri gitmemiştim, hiç bu kadar emin olmamıştım. Hiçbir şeye daha fazla ihtiyacım olmamıştı.

Elim pazusundan aşağı iner inmez hızlı bir baskıyla bana doğru eğiliyor, eli saçlarımın arkasında kayboluyor, boynumu destekliyor, dudaklarımız tek bir hareketle birbirine sürtünüyor ve beni ateşliyor, vücudumun geri kalanını ona doğru itiyor. İçgüdüsel, plansız ama sanki tüm hayatımız boyunca bu anı beklemişiz gibi, sanki başka hiçbir şeyin daha anlamlı olamayacağını biliyormuşuz gibi manyetik.

O içime doğru esnedikçe ellerim pazularında geziniyor, dudakları boynumda dolaşüyor, hassas tenime sıcaklık yayıyor. Başımı geriye yaslıyorum ve o da beni daha uzun süre öpüyor, aynı sıcaklığı köprücük kemiğimde topluyor,

Sonra da nefesinin hırıltıyla sabitlendiği kulağımın memesini. "Çok güzelsin, biliyor musun?"

Bacaklarımı açıyorum, o da bacaklarımın arasına giriyor, bedeni bedenime, çılgınca atan kalbi mızraklı meme uçlarıma değiyor. Ne yaptığımdan emin değilim ama ellerim biliyor. Kendi planları var ve önce fanilasını, sonra da tişörtünü yere düşürmek için çalışıyorlar. Açıkta kalan göğsü şimdi tüm ihtişamıyla hayranlıkla önümde duruyor. Ellerimi göğüs kaslarının üzerinde gezdiriyorum, parmaklarımı göğsüne yayılan saçlarda dolaştırıyorum, dudaklarım onun üzerinde öpücükler bırakıyor.

Onaylarcasına alçak sesle inliyor, sonra elleriyle yüzümün iki yanını kavrayarak beni cüceleştiriyor. "İnanılmaz hissediyorsun, biliyor musun?"

Onu benim kadar kötü hissetmek istemeli miyim? Ben bakireyim. İşleri ağırdan almalıyım, değil mi? Daha dün gece kızlara V-kartımı tek gecelik bir ilişki için nasıl kaybetmeyeceğimi anlatıyordum, şimdi buradayım... bacaklarımı açmış... resmen yalvarıyorum. Sonra tekrar, bu tek gecelik bir şey gibi hissettirmiyor. Bu daha fazlası gibi geliyor, çok daha fazlası gibi.

"Ne dersin, bu gece pansiyondaki setimden sonra," diyor burnuma öpücükler kondurarak, "tatlı olarak bize güzel bir şeyler yaparım ve bunu yaparız, değil mi? Ne de olsa Sevgililer Günü."

Elimi bacaklarının arasına doğru uzatıyorum, beynim içimde kabaran hormonlar dışında her şeyden habersiz. "Ya bu geceyi bekleyemezsem?" diyorum, parmak uçlarımla hâlâ kot pantolonunun içinde duran sikinin uzunluğunu aşağı yukarı okşuyorum. Daha önce hiç bir sikine dokunmamıştım, bu yüzden ölçmek için fazla bir şeyim yok. Çok büyük hissettiriyor.

Atlas homurdanıyor ve bana doğru eğiliyor, kot pantolonumun kemerini çözerken eli kalçamda ve bacaklarımın arasında geziniyor. "Bence beklemeliyiz bebeğim. Bunun özel olmasını istiyorum."

"Ben de," diyorum, ses tonum heyecandan titriyor. "Ama artık bekleyemem. Bekleyemem işte." Kot pantolonumun kemerini açıyorum ve elini içeri sokuyorum. Henüz külotumun altına inmemişti ama klitorisime yaklaştığı için şükrediyorum. Parmaklarının baskısı hemen hafifliyor. Bir iç çekiyorum ve

ona doğru bastırıyor, dudaklarını daha sert öpüyor, elim hâlâ sikini okşuyor, onu kafesinden çıkarıp içime sokmak için sabırsızlanıyorum.

"Lanet olsun," diye araya bir erkek sesi giriyor. Denny olduğunu zaten biliyorum. Güney Kaliforniya ile Kuzey Arizona arasında bir yerde belirgin bir lehçesi var.

Atlas ve ben hareket etmeyi bıraktık, kapıya doğru bakmadan önce bir an için birbirimizin arasında donup kaldık.

Tabii ki Denny, emlakçı ve alıcılar, Discovery Channel'da yayınlanan bir programdaymışız gibi bize bakıyorlar, gözleri sabit ve tereddütsüz.

Alıcılar başlarını çevirip emlakçıyla birlikte verandaya çıkarlar ama Denny gözlerini kısarak eğilir.

"Bu bir şaka mı?"

Atlas boğazını temizliyor ve kemerimi tekrar bağlayabilmem için önümde duruyor. "Buradaki tek şaka sensin. Kapıyı çalabilirsin," diye ısırtıyor, sesindeki törpü her zamankinden daha sert.

"Kendi kapımda mı?" Gözleri büyüdü. "Özür dilerim, kırk sekiz yaşındaki kardeşimin bugün Waverly Lisesi'nden bir amigo kızı eğlendireceğini düşünmemiştim."

Yanaklarıma kırmızı, sıcak bir sıcaklık yayıldı. Yaş farkının bir sorun olacağını biliyordum ama gerçekliğin bu kadar bariz olmasını beklediğimden emin değildim. Tezgâhtan aşağı atlıyorum, ayak bileğime binen ağırlık bacağımda bir acı şoku yaratıyor. Fazla zarar verdiğimden şüpheliyim ama ağrıyor.

"Sana hiçbir açıklama borçlu değilim, pislik herif," diye bağırıyor Atlas, yumruklarını sıkmış ve Denny'ye doğru yöneltmiş. "Kız yirmi beş yaşında!"

Hepsi benim hatam. Geri alamayacağım bir şey başlattım. Aklımdan ne geçiyordu?

"Ah, pardon... *yirmi beş*. Kırk sekiz yaşındasınız. Kırk sekiz! Bu çok saçma görünüyor. Tanrım, Atlas. İşte bu yüzden annemle babam evi sana emanet etmediler. Bektan kararlar veriyorsun."

Dışarı çıkıp bu adamın suratını dağıtmak istiyorum. Atlas ya da benim hakkımda bir şeyler bildiğini sanıyor ama her ne yapıyorlarsa ortasında kalmak istemiyorum.

"Sanırım ben çıkacağım," diyorum Atlas'a, ön kapıya doğru ilerlerken ona bakarak. Kendimi bir fahişe gibi hissediyorum... hem de aptal bir fahişe. Ona bu kadar çabuk bağlanmama nasıl izin verdim? Tabii ki bu çok saçma görünüyor. Seyircilerimizin yanından topallayarak geçerken başımı öne eğip ön kapıdan çıkıyorum ve tarladan arabama doğru yüz metre ilerliyorum.

"Gitmiyorsun," diye havlıyor Atlas, kapıdan çıkarken beni takip ediyor. Beni takip etmesi çok hoş ama keşke gitmeme izin verse. Yeterince utanıyorum, bunu daha fazla şova dönüştürmek istemiyorum.

Emlakçı arkamdan seslendi. "Belki bir daha gelmeliyiz
_."

"Hiçbir yere gitmiyorsun," diyor Denny. "Kardeşim ve onun fahişe gidiyordu."

Utançtan bir kez daha yüzüm kızarıyor, yüzüm ve boynum inanılmaz derecede ısınıyor, midem sertleşiyor, bir çözüm ararken düşüncelerim aniden bulanıklaşıyor ve panikliyorum. Aklıma gelen tek şey kaçmak.

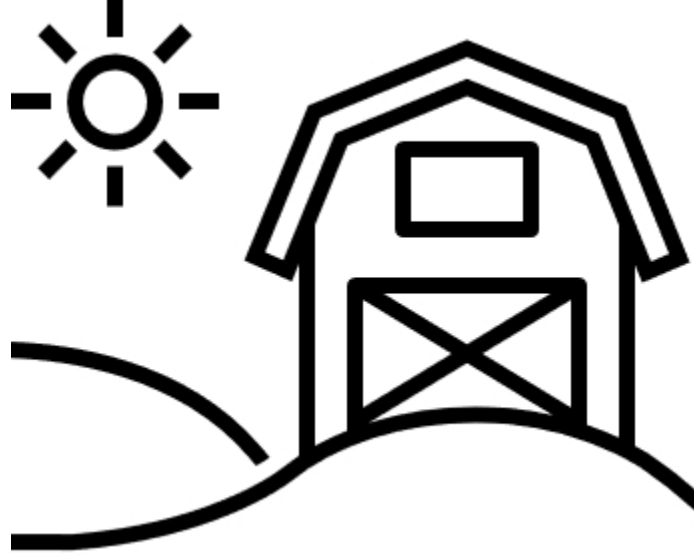
Gitmek için acele ederken arkama dönmüyorum ama artık arkamda Atlas'ın ayak seslerini duymuyorum. Onun yerine Denny'nin inlediğini ve herkesin nefes nefese kaldığını duyuyorum. Atlas'ın ne yaptığını ancak hayal edebilirim.

Arabama biniyorum, motoru çalıştırıyorum ve bu sabah geldiğim aynı köy yoluna çıkıyorum. Ancak bu kez arabaya binerken sahip olduğum umuda sahip değilim. Bunun yerine, aşkın sınırları olmasa da insanların kesinlikle olduğu ve günün sonunda önemli olan tek şeyin bu olabileceği gerçeğini yüzüme tokat gibi çarptı.

OceanofPDF.com

Yedinci Bölüm

Atlas

Öğleden sonrayı şerifle konuşarak geçirdim, neden bir saldırı suçlamasıyla bir gece hapiste tutulmamam gerektiğini açıkladım. *Lanet Denny*. Bu dağda iki yetişkin adamın yumruklaşmasına polis çağıracak tek adam o. Şerif Taylor görevde olduğu için şanslıydım. Son birkaç aydır eski bir Dodge üzerinde çalışmasına yardım ediyordum. Bu yaz yapılacak bir araba gösterisi için tamir ediyordu. Eski arabaları restore etmek küçüklüğümden beri hobimdir ve dürüst olmak gerekirse şerife yardım etmekten mutluluk duyuyorum. Çoğunlukla onun oyuncaklarıyla oynadığım ve hiçbir şey ödemediğim için, ama sanırım zamanımı aldığı için kendini suçlu hissediyor. Daha önce de coşkulu teşekkürleri için onu fırçalamıştım ama bugün minnettarlığı oldukça uygun geldi. Evet, öğleden sonrasının çoğunu aldı ama benimle konuşabildi.

Denny resmi suçlamalardan kurtuldu ve evi satana kadar mülkü terk ediyor.

Tuhaftır, Denny'nin burnunu kırmak için arkamı döndüğümde kızdığım şey çiftlik değildi. Clover'a yaptığı saygısızlıktı ve o zamandan beri kalbim bu yüzden acıyor. Bugün onun kaçışını izlemekten nefret ettim. Aramızdaki fiziksel bağın kesilmesinden nefret ediyordum. Onu aramak, kontrol etmek, iyi olduğundan emin olmak için numarasının olmamasından nefret ediyordum.

Şerif Taylor ayrıldıktan sonra arabayı kulübeye geri sürdüm ama arabayı park ettiğimde saat neredeyse altı olmuştu. Bu da Clover'ın neredeyse sekiz saattir üzgün bir şekilde tek başına kalması demek ki, bu da sinirlerimi daha da bozuyor. Bugünün onun için eğlenceli bir anı olması gerekiyordu. Çiftlikte kovboy hayatının nasıl bir şey olduğunu deneyimleyeceği güzel bir gün. Onun yerine bileğini burktu ve kardeşim tarafından utandırıldı.

Lanet olsun, o adamdan nefret ediyorum.

Kulübeye adımımı attığımda, siyahlar ve kırmızılar içinde şık giyimli çiftlerle dolup taşmaya başlamıştı bile. Bir saat içinde bir set çalmam gerekiyor ama şu anda önceliğim bu değil. Şu anda Clover'ı bulup iyi olduğundan emin olmalıyım. Görünüşe göre bu kolay bir iş, cep telefonunun ya da oda numarasının bende olmadığı gerçeğini saymazsak.

Otele o kadar çok girip çıktım ki, barı işleten Jimmy ve resepsiyondaki Lisa gibi ön taraftaki çalışanların çoğunu tanıdım. Lisa yetmişli yaşlarının başında ve dinleyen herkese dört torunundan ve onların Disneyland'e olan sevgilerinden bahsediyor. Dinlemekten her zaman mutlu olduğum bu kadın bana kendi büyükannemi hatırlatıyor. Bu gece bana yardım edeceğini umuyorum.

"Atlas," diyor yuvarlak bir gülümsemeyle. Resepsiyona doğru ilerlerken elimi tutmak için uzanıyor. Girişte bu gece yerleri cilalamışlar gibi taze bir koku var. "Sakın bana bu gece çalıştığını söyleme? Senin gibi genç bir adama bir gece bile izin veremediler mi?" Belki de bu yüzden onunla konuşmayı seviyorum, bana kendimi genç hissettiriyor.

Uzandım ve zayıf elini nazikçe sıktım. "Beni bilirsin, her gün daha gençleşirim." Kaba olmak istemediğim için bir an duraksıyorum ama normal bir gecede yapacağımdan daha fazla acele ediyorum. "Senden bir iyilik isteyebilir miyim?"

Sırıttıyor. "Herhangi bir şey canım, nedir?"

"Bir kız arıyorum. Clover Thompson. Günü çiftliğimde geçirdi. Şu boylarda..." Yanımdaki elimle bir hareket yapıyorum, göğüs kaslarımın altında doğru yüksekliğe ulaştığımı düşünene kadar yukarı ve aşağı kaldırıyorum. "Esmer, bir yazar... gerçekten kıvrımlı. Güzelmiş. O-"

"Üzgünüm Atlas," diyor yüzü asılmış bir halde. "Oda numaralarını veremem. Verebilseydim bile kimden bahsettiğinizi bilemezdim. Onu aramayı denediniz mi?"

"Numarasını almadım," diyorum, planladığımdan daha zavallı bir sesle. "Bana hangi katta olduğunu söylemenin bir yolu var mı?"

Lisa usulca gülümser ve başını sallar. "İşimi kaybetmemi istemiyorsan hayır."

"Tabii ki hayır. Yine de teşekkür ederim," diyorum gülümsemeye zorlayarak.

Onun işini tehlikeye atacak bir şey yapmak istemem. Torunlarıyla Disney gezileri için bu paraya ihtiyacı olan tatlı bir kadın. Bununla birlikte, bir an için onu yolumdan çekip oda numarasını kendim almayı düşündüm.

Restorana girip gitarımı sahne arkasına yerleştirdim. Jimmy barda birkaç kişiyle ilgileniyor ve restoran zaten tıklım tıklım dolu. Amfilerimi kurmalıyım. Çalmaya başlamadan önce sesi doğru ayarlamam en az otuz dakika sürer. Ama Clover'ı görüp bugün olanları çözene kadar başka bir şeye odaklanmamın imkânı yok.

Her ne kadar istemesem de, otelin bilgisayarına erişmem gerekiyor. Lisa'yı resepsiyondan uzaklaştırmak için bir bahane uyduracağım, Clover'ın adını sisteme gireceğim, onu bulmak için koşacağım ve tüm bu lanet olası

bir şey var. Onun hakkında ne hissettiğimi bilmeli. Artık bundan kaçış yok. Bugün onu terk ettiğimi, çiftlikte hissettiklerimin gerçek olmadığını, burada filizlenen şeyin uğruna savaşımaya değmeyeceğini düşünmesine bir saniye daha izin veremem.

Zaten planım da buydu, ta ki köşeyi döndüğümde kapının dışında check-in yaptırmak için bekleyen insanların oluşturduğu kuyruğu görene kadar.

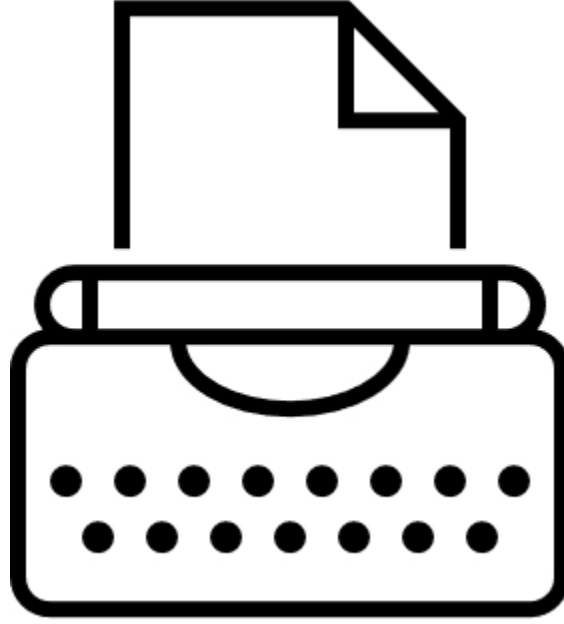
Hay sikeyim. O kadar zamanım yok.

Koridorları sağa sola tarıyorum, önce hangi yöne döneceğimden emin değilim. Otel rezervasyon sistemine giremezsem, Clover Thompson'ı bulana kadar buradaki her kapıyı çalacağım ve şu anda... Ne kadar süreceği umurumda değil.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sekizinci Bölüm

Yonca

Belki de kaybediyorum, ama bugün dışarıda olmak, bazı gerçek hayat deneyimleri yaşamak gerçekten de özlediğim kelimeleri bulmama yardımcı oldu. Sadece altı saattir yazıyorum ve şimdiden on bin kelimem var. On kelime daha yazarsam son teslim tarihine yetiştirmiş olacağım. Yine de, kitabı tekrar okuyabileceğimden emin değilim, çünkü hepsi Atlas.

Atlas. Kitabımda ona Ace adını verdim. Bu onu karakterden biraz ayırmaya yardımcı oldu, ama gerçekte hepsi o. Her dokunuşu, her bakışı, söylediği her kelime, hepsi zihnimin oynadığı bir oyun gibi bana geri bakıyor. O gün o kadar kısaydı ki, hiç yaşandı mı? Belki de tüm bunları teslim tarihimin kaçırma telaşıyla hayal etmişimdir. Ben

Daha önce yaratıcı insanların başına geldiğini duymuştum. Sanki zihinleri kırılıyor ve gerçeklik fanteziyle karışıyor ve birdenbire alternatif bir gerçeklikte, ilham almak için çırpınıyorlar.

Kalbim bu kadar kırık olmasaydı, bileğim hala şiş olmasaydı, ellerini hala tenimde hissetmeseydim, sözleri bu kadar derinden yankılanmasaydı buna inanabilirdim. Sadece sekiz saat oldu ve onu sanki sonsuza dek tanıyormuşum gibi özlüyorum.

Saat kaç olduğuna bakmak için telefonuma bakıyorum. Saat neredeyse yedi buçuk. Eminim aşağıda oyun oynuyordur. Gidip bir merhaba demeliyim, belki yarın yürüyüşe çıkmak ve her şeyi konuşmak ister. Bugün Denny'yle ne oldu bilmiyorum ama belki aralarını düzeltmişlerdir. Belki de Atlas korkunç bir hata yaptığını fark etmiştir. Bütün gün iyiydi. Beni özleseydi buraya gelirdi diye düşünüyorsun.

Başımı sallıyorum ve pencereden dışarı bakıyorum, kalbim küt küt atıyor. Bunu durdurmalıyım... tüm bunları. Her şey çok saçma. Ülkenin iki ayrı ucunda yaşıyoruz, o kardeşiyle büyük bir meselenin ortasında ve benim de çok önemli bir teslim tarihim var. Aşkla ya da bu her neyse onunla uğraşamam. Kendime ve kariyerime odaklanmalıyım.

Yine de aşağı inerek kimseye zarar vermiyorum. Yani, herkes aşağı inebilir. Bir anlamı olması gerekmiyor. Ayrıca bir kadeh şaraba ihtiyacım var ve midem son bir saattir gurulduyor. Barın köşesinde oturup bir içki içmenin ve bir kase makarna almanın ne zararı olabilir ki? Beni fark etmez bile.

Sevgililer Günü için sakladığım kırmızı elbiseyi üzerime geçirdim. Büyük bir planım yoktu ama kızlar bu gece buralardaysa hazırlıklı olmak istedim. Gerçi onlar kendi yaramaz maceralarına çıkmış gibi görünüyorlar. Umarım hepsi bekaretlerini kaybediyorlardır. Hepsinin aynı anda hamile kalma ihtimaline de gülüyorum. Gelecek yıl memnuniyetle beş tane bebek partisi planlarım.

Çilekli dudak parlatıcısı, siyah saçlarımı dalgalarla kıvırdıktan sonra kolayca kayıyor. Mükemmel görünmüyorum ama içinde bulunduğum sözde gizli görev için yeterince iyi. Yalan olduğunu bilsem de. Aşağıya iniyorum, umarım

Beni fark etmesini, nefesini kesmemi, her şeyi bırakıp bugün mutfak tezgahında yaptığı gibi beni öpmesini umuyorum. Ama bu sefer gitmesine izin vermeyeceğim. Kimin izlediği umurumda değil.

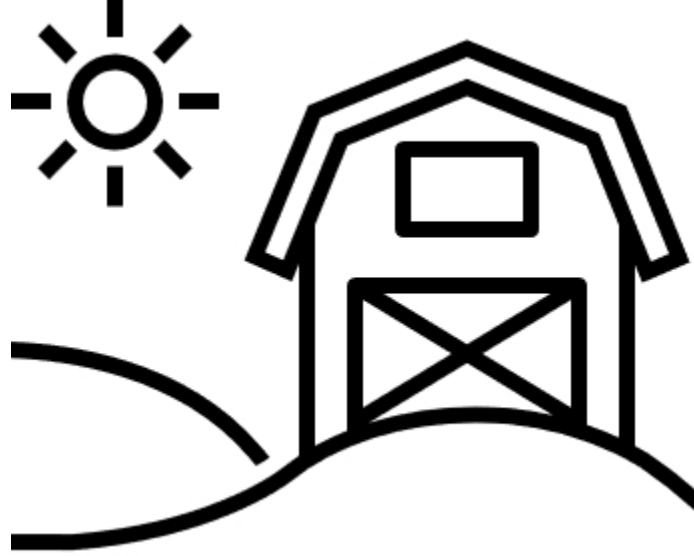
Telefonum çalışıyor. Paige'den bir mesaj. Görünüşe göre bir çiftliğe gitmiş. O da biriyle tanışmış.

Beklediği mutlu-şanslı yanıtla ona geri mesaj atıyorum, ama kalbim açıklayamadığım bir şey yapıyor. Tüm düşünme işini duygularınıza bıraktığınızı fark ettiğiniz an. Kendinizin dışında bir dünyanın var olduğunu fark ettiğiniz an. Yapmanız gerekenin oda servisine sipariş vermek olduğunu anladığınız, böylece doğrudan şişeden içebileceğiniz.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Atlas

İlk üç kez çaldığında telefonumu görmezden geliyorum, sonra cevap vermem gerektiğini anlıyorum. Arayan Denny'ydi ve söyleyeceği her şey beni kızdırmaktan başka bir işe yaramayacaktı ama asla böyle arka arkaya aramazdı.

"Ne?" Homurdanıyorum, dişlerim birbirine yapışmış. "Meşgulüm." Asansörle en üst kata çıkıyorum şimdi. Eğer o burada değilse, ben dışarıda kabin kapılarını yumrukluyor olacağım ki bu da bundan çok daha dikkat çekici olacak.

"Eminim öyledir," diyor. "Pekala, kalkışa geçtiğimi bilmek sizi mutlu edecektir. Kancadaki alıcılar bugünkü gösterinizden sonra vazgeçtiler. Bir aile savaşının ortasına düşmek istemediklerini söylediler."

"Gidiyorum da ne demek? Fikrini değiştirebilmek için mi geçen haftayı benim için cehenneme çevirdin?"

"Bak, sen lanet olası bir pisliksin," diye homurdanıyor, sanki bu bir tavizmiş gibi. "Gerçekten ylesin. Babam nedense senden çok hoşlanıyor. Annem de yle. Sen her zaman her şeyi yapabilen bir süper insan oldun. Babamla ahırda müzik yap, her şeyi tamir etmesine yardım et, eski arabalarda ona yardım et. Sonra da içeri girip anneme şekerli kurabiye yapmasında yardım ederdin. İşin komik yanı, bunların hepsini gülümseyerek yapardın. Bu arada, doğru yaptığım tek şey A almaktı. Ama bu babam için önemli değildi, değil mi? O sıkı çalışmaya ve kaba ellere değer verirdi. Çoğu zaman burayı neden bana bıraktığını bile anlamıyorum."

"Bütün bunları neden şimdi söylüyorsun? Çiftliğin neden senin adına olduğunu biliyorsun. Parayla aran iyi olduğu için, çünkü ben bir rock yıldızı hayalinin peşinden giden lanet olası bir hayal kırıklığıyım."

"Kesinlikle," diyor Denny, ses tonunda bir titreme. "Sen burada olmadığın için iftliği bana bıraktılar. Bunun benim zeki olmamla hiçbir ilgisi yoktu. Eve ziyarete gelmeyi neden bıraktığımı biliyor musun? Çünkü annem ve babam senin hakkında konuşmayı hiç bırakmadılar. ıkmak üzere olduğun o tur... kahretsin... sanırsın ki babam kendisi gidiyor. Ve arabalarının kaza yaptığı gece... onlar kayıp giderken yanlarında oturmak için buraya geri döndüğüm gece... Teksas'ta mahsur kaldığın ve geri dnemediğin gece..."

"İsteddiğimi biliyorsun," diye homurdanarak asansörden ıktım.

"Yaptığımı biliyorum. Herkes senin yaptığını biliyordu." Duraksıyor. "O gece babam turu bırakmana izin vermememi söyledi. Gerekirse iftliği satmamı söyledi. Annem de aynı şeyi söyledi. Senin hayallerini yaşamanı istiyorlardı Atlas. Kaderinde ne yapmak olduğunu biliyorlardı."

Beni manipüle etmeye mi çalışıyor yoksa samimi mi bilmiyorum ama onu hiç bu kadar duygusal görmemiştim.

"Bunu bana neden on yıl önce söylemedin?"

"Kıskanmıştım," diyor. "Hâlâ da kıskanıyorum. Ama bugün buraya gelmek, çiftliğe sahip olmak, çiftliği işletmek için vazgeçtiğin her şeyi hatırlamak. Atlas... Artık bunu yapmak istemiyorum. Seninle savaşmak istemiyorum. Yardım etmek istiyorum. Bu yüzden hisselerimi satmaya ve sahip olduğum her şeyi seninle birlikte çiftliği yönetmeye yatırmaya karar verdim."

Bu duygu çok büyük. Denny ve ben hiç anlaşılamadık. Onunla çiftlikte geçireceğim bir hayat, benim yaşadığım kadar huzurlu olmayacak gibi görünüyor.

"Başından beri yapmam gereken şey buydu," diyor. "Bak, şu anda detayları konuşmak zorunda değiliz ama senin gözünden uzakta kendime küçük bir yer inşa etmeyi düşünüyorum. Ben defterleri tutarım, sen de ne yapıyorsan onu yaparsın ve ortada bir yerde buluşuruz. Her şey sana bağlı tabii ki. Tüm bunların itici gücü sensin."

O kadar uysal davranıyor ki neredeyse sarhoş olup

olmadığını merak edeceğim. "Sanki-"

Koridorun sonundaki kapı açılır ve bir kız dışarı çıkar. Kalçasına kadar yırtmaçlı uzun kırmızı bir elbise giymiş, elinde buz kovaıyla yürürken kıvrımları sallanıyor. Bu Clover. Kesinlikle Clover. Kalbim duruyor, sonra atlıyor, nefesim artık dolaşmıyor.

"Seni sonra ararım, Denny. Clover az önce içeri girdi." Başka bir şey düşünmeden telefonu kapattım, beynimdeki her sinaps sadece bana doğru yürüyen kadına odaklanmıştı.

"Clover," diye bağırarak ona doğru koşuyorum.

Yukarı bakıyor ve koridorda duruyor, benekli yeşil gözleri beni aydınlatan fenerler gibi.

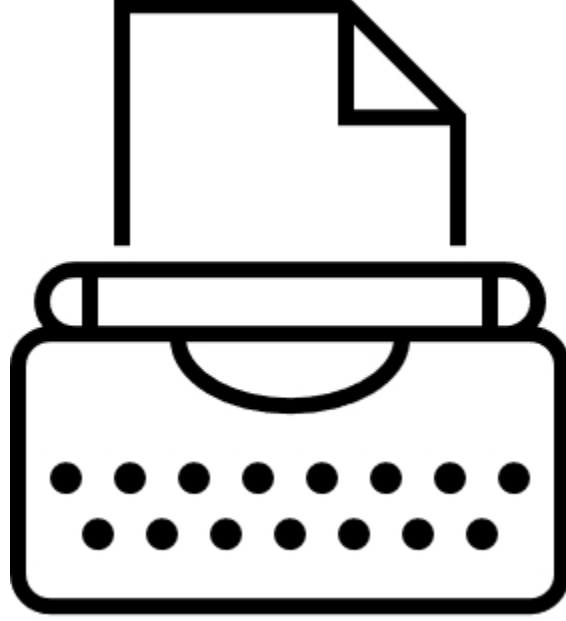
"Saat yediyi geçti," diyor kovayı karnına doğru sıkıca kavrayarak. "Senin oynaman gerekmiyor muydu?"

Başımı sallıyorum ve onu duvara yaslıyorum, ön kolumu duvara bastırıyorum, bakışlarım onunkilerde yoğunlaşıyor. "Bir daha asla gözümün önünden ayrılmama izin vermeyeceğim."

OceanofPDF.com

Onuncu Bölüm

Yonca

Atlas'ın nefesi boynumda ılık ılık gezinirken kulağımın memesine doğru öpücük üstüne öpücük konduruyor. "Seni aklımdan çıkaramıyorum bebeğim."

Onun sözleriyle açlık ateşleniyor ve kalçalarımın arasında kıvrılıyor. Hiçbir zaman başka bir erkeğe lakap takacak kadar yakın olmadım, bir yazar arkadaşımın bana Rambo demesi dışında, çünkü teslim tarihlerini çok zorluyordum. *O artık uymuyor.* Ayrıca *kız bebekle* aynı tınıyı da taşı mıyordu. Bu ifadede kontrol etmek istemediğim bir titreşimi tetikleyen kışkırtıcı, cinsel ve koruyucu bir şey var.

"Sana aşık olamam Atlas. Bu sadece seni yıpratır. Biz çok farklıyız. Yaşımız, konumumuz, her şeyimiz. Biz-"

Dudaklarıma eğilip beni usulca öpüyor ve sözlerimi bastırıyor. "Aramızda olanları hiçbir şey için durdurmaya niyetim yok. Öyle mi... gerçekten?"

"Korkuyorum. Sen benim ilk erkeğimsin... her şeyimsin. Ben bakireyim. Kelimenin tam anlamıyla bir bakir, Atlas. Bunların hiçbirini yapmadım. Ne seks, ne aşk... Hiçbiri."

Kelimeler dudaklarımdan döküldüğü anda pişman oldum. Elbette bilmesi gerekiyordu... ama *şimdi mi* bilmesi gerekiyordu?

Elleri yüzümün yanlarını kavıyor ve alnı benimkine bastırıyor. "İstediğin kadar hızlı ya da yavaş gidebiliriz ama ben hiçbir yere gitmiyorum. Sadece bana bir konuda söz vermelisin."

Ona bakıyorum, çam kokusu duygularımı bastırıyor. "Bu da ne?"

"Bana bunun tek gecelik bir şey olmadığına söz vermelisin. Seni sonsuza dek istiyorum, Clover. Her parçana değer vermek istiyorum. Seni sevmek, sana sarılmak, seni her şeyden ve herkesten korumak istiyorum. Sen de bana bunu istediğini söyle, ne istersen yapacağım."

Kalbim kabarıyor ve hava ciğerlerimden hızla boşalıyor. "Daha fazlasını hiç istememiştim."

Elini enseme götürüyor ve bir öpücük daha vermek için beni kendine doğru çekiyor. Bu sefer niyetli bir şekilde, kapıya ve odaya geri dönerken. Koridorda bizi kaç kişinin gördüğüne dair hiçbir fikrim yok. Pek dikkat etmemiştim ama umurumda da değildi. Dünyaya Atlas Myers'a aşık olduğumu söylemek istiyorum. Ellerini tenimde, gözlerini gözlerimde görmelerini istiyorum.

Boynuma doğru eğilirken damarlarımda ateş dolaşüyor, ağır kapı arkamızdan çarpıyor. Yatağa geri döndüm ve tişörtünü çıkardım.

sert vücutunu bugün ikinci kez bana gösteriyor. Bu sefer, hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermeyeceğim. Ona ihtiyacım var.

"Bunu istediğine emin misin, bebeğim? Bir kez başladığımızda durabileceğimden emin değilim." Sesi derin ve kontrolsüz, yaşadığım acıyı daha da derinleştiriyor.

"Eminim," diyorum, kalbim göğsüme çarparken kot pantolonunun kemerini çözüyorum. Çiftlik evinde ona sadece kotunun üstünden dokunmuştum. Bu yepyeni bir deneyim ve çevresi aramızdaki boşluğa yayılırken, bir hata yapıp yapmadığımı merak ediyorum.

Büyük, çok büyük. O şeyin içime sığmasına imkan yok.

Elbisemin fermuarını açıyor ve askılarını aşağı çekerek ince ipeksi kumaşın belime kadar inmesine izin veriyor. Yavaş ve dikkatli hareket ediyor, parmaklarının uçları tenimi sıyrıyor. Elbisenin bedenimden düşmesi için ayağa kalkıyorum. İlk defa başka bir erkeğin yanında tamamen çıplak, tüm vücudum sergileniyor. Kendime güvenmek ve kendimden emin olmak istiyorum ama değilim. Gergindim. Gerginlikten de öte, vahşi bir arzu ile kendimi bir çarşafa sarıp olabildiğince hızlı koşma dürtüsü arasında bir yerde sıkışıp kaldım.

Atlas elini yanağımdan aşağıya, göğüslerimin üzerine indiriyor, ağzı her bir meme ucunu sert bir baskıyla emiyor. Her dişleyişinin arasında "Harikasın amına koyayım," diyor.

Sert bir nefes çekerken kalbim kulaklarımda çınlıyor, içim ani bir sıcaklık dalgasıyla titriyor.

Benim güzel olduğumu nasıl düşünebilir bilmiyorum. Ben hantal ve formsuzum. O sıkı, tonda ve kaslı.

Eli göğüslerimin üzerinden karnıma doğru iniyor, dudakları da onu takip ediyor. "Bu kıvrımlar için hayatımı mahvederim. Bunu biliyorsun, değil mi?" Sözleri bir film repliği gibi geliyor ama o kadar içten söylüyor ki ona inanıyorum. O da benim gibi bana hayranlık duyuyor.

Elimi sikine doğru uzatıyorum ama parmaklarımı göğüs kıllarının arasına sokarak elimi tekrar yukarı kaldırıyorum. Nabzım boğazıma öyle bir fırlıyor ki neredeyse ağzımın arkasında tadını alabiliyorum. Neden bu kadar gergin olduğumu elbette biliyorum ama keşke olmasaydım. Keşke onunla kitaplarımdaki ya da televizyonda izlediğim insanlar gibi vahşi ve özgürce sevişebilseydim.

"İyi misin?" diye soruyor, çenemi ona doğru kaldırarak.

Başımı salladım. "Sana dokunmak istiyorum ama nasıl yapacağımı bilmiyorum." Bir yanım bunu sorduğum için kendimi çok gülünç hissediyor. Sadece yapmalı ve neyin işe yaradığını görmeliyim, ama zaten oldu. Çoktan söyledim ve o çoktan elimi kavrayıp beni sikine doğru götürüyor. Genişliğini sıkıca kavriyorum ve benimle birlikte ileri geri hareket ediyor, dudaklarımı öperken bana sevdiği hızı ve sertliği gösteriyor.

"Aynen böyle," diye inliyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. "Çok iyi hissediyorsun."

Aşağı uzanıp tek bir parmağını yarığıma sokarak klitorisimi nazikçe ovalarken elim sikini kavramaya devam ediyor. Karanlık, duygulu gözleri, tenimi eriten bir yoğunlukla ifademi inceliyor, zevkle geriye doğru eğilirken her parçam kemikten damlıyor.

Beni parmaklarken sırtımı kavriyor. Önce bir, sonra iki, ben onun sikini okşarken başparmağı dairesel hareketlerle şişmiş mememin üzerinde kayıyor. Dudaklarıma o kadar yakın ki, tadına bakabilirim. Onu tatmalıyım. Dilimi çıkarıp sikinin başını yalıyorum ve vücuduna titrek bir inilti gönderiyorum.

"Siktir," diye inliyor, elini sırtımda gezdirip saçlarıma daldırıyor. Parmakları daha derine dalıyor. Akrobatlar gibiyiz, aynı anda her şey için çaresiziz.

Onu şaftının aşağısına doğru yalıyorum, dilimi birçok kez yazdığım gibi döndürüyorum. O sert ve kalın, ağzım genişliğini karşılamaya çalışırken genişledi. Göbeğim o kadar şişmiş ve onun için hazır ki zar zor odaklanabiliyorum.

"Beni becermeni istiyorum," diye yalvarıyorum. "Hemen şimdi!"

Bana bakıyor ve parmaklarını içeriden çıkarıyor, yatakta bana katılmadan önce onları yalayarak temizliyor, devasa gövdesi sergileniyor, siki havada, sert ve hazır.

"Sürersen ne kadar derinleşeceğini kontrol edebilirsin," diyor ve kalçalarımı sikinin üzerine doğru yönlendiriyor.

Yavaşça aşağı iniyorum, o kendini içeri sokarken kalbim hiper hıza ulaşıyor. Santim santim ona doğru alçalıyorum, sıcaklığı içimi doldurdukça yarığım daha da genişliyor. İlk başta sığacağından emin değilim ama esniyorum ve uyum sağlıyorum. İstemsiz bir irkilmeyi havaya gönderen sert bir çimdik hissettiğimde neredeyse sonuna kadar girmişti.

"İyi misin?" Eli kolumda, yüzünde endişe var. "Durmaliyız."

Başımı sallıyorum. "İyi hissettiriyor. Sadece daha önce hiç böyle gerilmemişti. Yani, hiç."

İşaret parmağıyla meme ucuma hafifçe vuruyor, göğüslerimi nazikçe avuçluyor. "Çok sıkısın, bebeğim. Acele etme."

İşte yine o isim. Beni deli eden isim. Ben zıplarken onun haykırmasını istediğim isim.

Kalçalarımı onunkilerden kaldırıyorum ve yavaşça aşağı yukarı zıplayarak, kalçalarımı baskının izin verdiği kadar hızlı döndürerek, Atlas gösteriyi izlerken göğüslerim bir o yana bir bu yana sallanarak sürtünmeye başlıyorum. Henüz çok hızlı hareket edemiyorum, bunun için çok büyük, ama başparmağını klitorisime sokup daireler çizerken, kaybetmeden önce fazla zamanım kalmadığını biliyorum.

"Bebeğim," diye inliyor. "Çok iyi görünüyorsun."

Biraz daha hızlı hareket edecek kadar ıslandım, amım şimdi bir eldiven gibi, onun üstüne kenetlenmiş, içimden kaçmak için umutsuzca çığlık atan zevk.

Başımı geriye atıyorum ve parmaklarımı saçlarımda gezdiriyorum, Atlas'ın elleri göğüslerimde ve bacaklarımda arasında. Varlığından haberdar olmadığım duygularımı uyandıran sıcak, zevkli bir niyetle beni izlerken yüzü neredeyse kıpkırmızı.

"Gözlerini benden ayırma," diye inliyor. "Başka tarafa bakma."

Sözleri beni uçurumun kenarına götürüyor. Duygular patlamadan önce kabarıyor ve yoğunlaşıyor, zevk daha önce hayal ettiğim hiçbir şey gibi içimi parçalıyor. Gözlerim Atlas'a kilitlenmişken tüm oda dönüyor, onun orgazmı da evcilleşmemiş bir ateş gibi kükrüyor.

Atlamalıyım, karnıma ya da ağzıma boşalmasına izin vermeliyim, ama zevkten çılgına dönmüş durumdayım, onun bir parçasının içimde olması için çok çaresizim.

Uzun, gürültülü bir hırıltı, gırtlaktan gelen bir zevk ılgılığıyla boğazını terk ediyor. Bedenlerimiz bitkin düşmüş bir halde, odanın loş ışığında birbirimize yaslanıyoruz.

"Aşağı inmelişin," diyorum. "Çalman gereken bir set var."

Kulağıma hafifçe mırıldanıyor ve beni göğsüne çekerek parmak uçlarını sırtımda gezdiriyor. "Kalabalığı hayal kırıklığına uğratmak istemem ama bu gece bu yataktan çıkmamın imkanı yok. Belki de hiç."

"Hadi," dedim. "İkimiz de aşağı inebiliriz. Ben senin yanında tef falan çalarım."

Gülüyor ve bana doğru dönüyor, bakışlarımız birbirinin üzerinde, gümüş rengi saçları yüzünün önünde dalgalanıyor. "Sen tefçi kız değilsin. Olsa olsa solist olursun."

"Bu doğru mu?" diyorum gülümseyerek. "Sanırım bir grup insan buna katılmayabilir. Ama belki birkaç şarkı yazabilirim..."

"Kitabını bitirdikten hemen sonra," diyor şakacı bir şekilde. "O zamana kadar çiftlikte benimle kalacaksın."

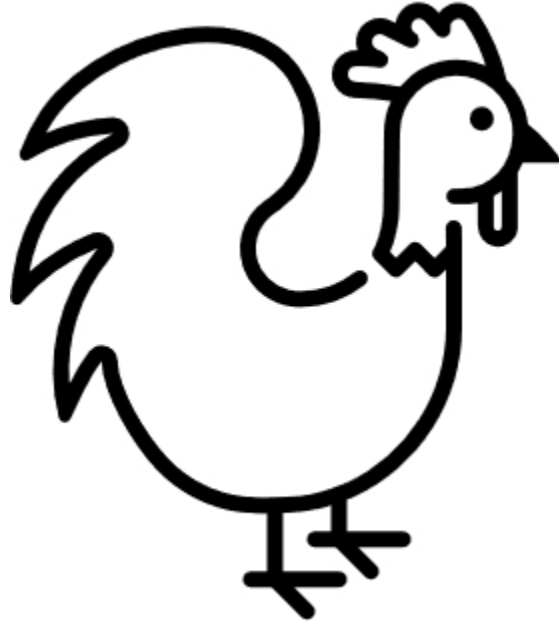
"Peki o zaman," diyorum göğsünü öperek. "O zaman bu kitabı bitirebileceğimi hiç sanmıyorum."

OceanofPDF.com

Sonsöz

Yonca

Bir Yıl Sonra

Galantine Günü bu yıl benim için biraz duraksamış durumda, bunun en büyük sebebi de üzerimdeki büyük şişlik. Yolun birkaç mil ötesine kadar gidebileceğimden emin değilim ve bu bile şu anda oldukça büyük bir angarya gibi görünüyor.

Atlas yanımdaki kanepeye kayıyor, kocaman kollarıyla beni sımsıkı sarıyor. "Biliyor musun, bence Denny burayı sürdürülebilir, eko-hippi çiftliklerinden birine dönüştürmeye çalışıyor olabilir."

Gülüyorum. O ve Denny bu yıl çok yol kat ettiler. Sarılıp barıştılar, birlikte bir iş planı yaptılar ve Atlas nehrin aşağısında kendisine bir ev inşa etmesine bile yardım etti. Burası küçük bir yer. Bir-

yatak odası kulübesi, ama tam da istediği gibi görünüyor. "Deniyor," diyorum Atlas'ın sırtını sıvazlayarak. "Bebek için bir bebek arabası bıraktığını gördün mü? ATV gibi tekerlekleri olan şu süslü arabalardan. Sanırım tavukları beslerken çok işime yarayacak. Everleigh'i içeride bırakamam."

Gözlerini deviriyor ve karnımı öpüyor. "Bana karşı büyüyor... yavaşça."

Denny bana fahişe dediği için çok özür diledi ve Atlas'la ilişkimizi resmileştirdiğimizden beri tanıdığımız herkes arasında en çok destek veren kişi o oldu. Kızlarım dışında. Ne olursa olsun beni desteklerlerdi. Keşke aynı şeyi ailem için de söyleyebilseydim. Düğüne katılmayı reddettiler ve taşıdığım bebek hakkında ne düşündüklerinden emin değilim; bu konuda pek bir şey söylemediler. Bu çok kötü, gerçekten. Çok şey kaçırıyorlar.

"Şimdi tek yapmamız gereken Denny'ye bir ortak bulmak," diyorum Atlas'ın geri adım atacağını bilerek. Çöpçatanlık işine benim kadar meraklı değil. Denny o kulübeye taşındığından beri ben de bu işle ilgileniyorum. Neredeyse bir yıldır ona birilerini ayarlamaya çalışıyorum.

"O yetişkin bir adam. Kendisi çözecektir. Büyütmekte olduğun kız bebeğe ve bir sonraki kitabına yeterince odaklanman gerekiyor. Miranda'nın bu kitabın da en çok satanlar listesine girmesini isteyeceğini biliyorsun." Ses tonu şakacı ama söylediklerinin arkasında gerçek payı var.

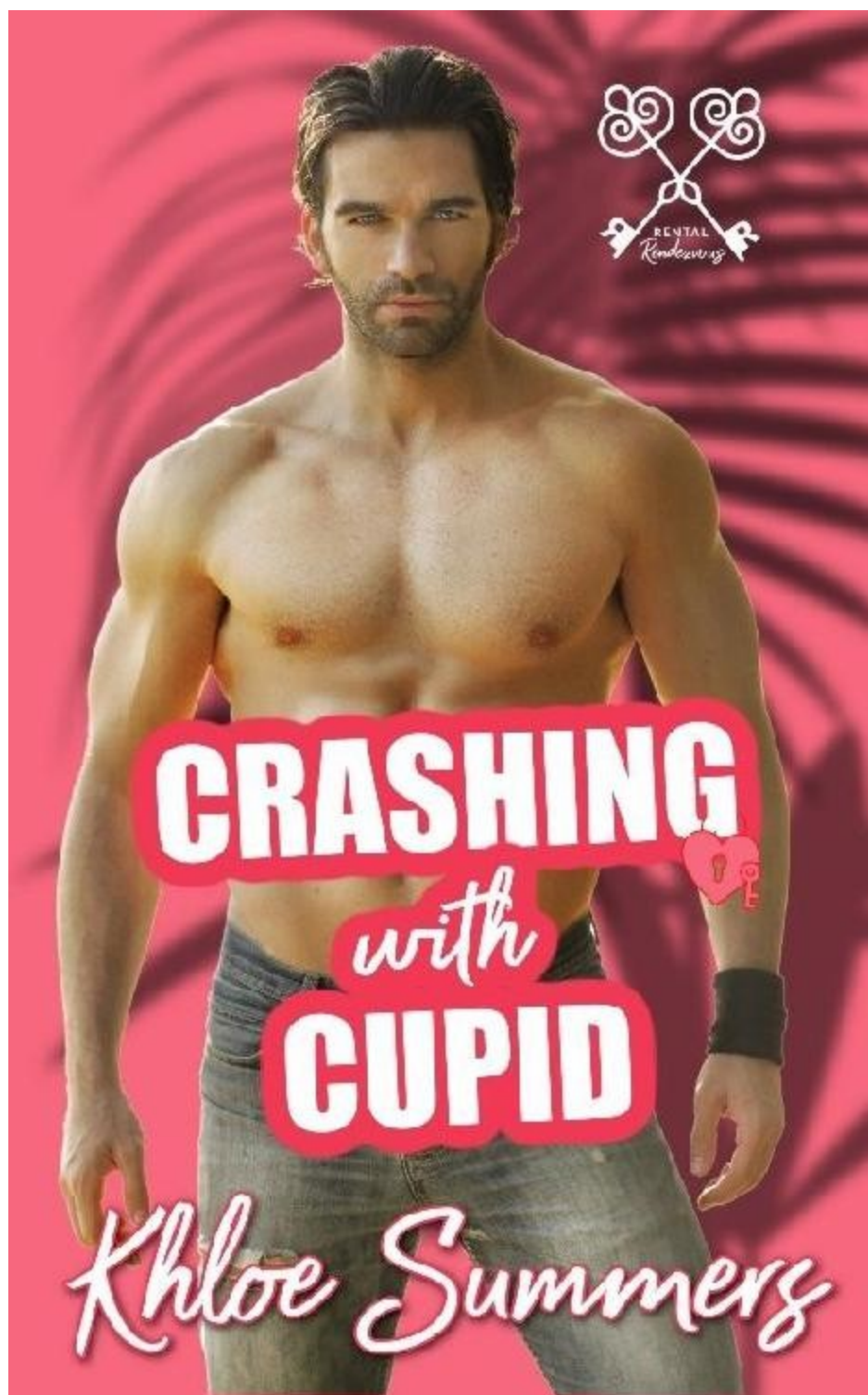
Son kitabım *Dağlarda Aşk*, bir hafta içinde üç listede bir numaraya yükseldi ve eleştiriler inanılmazdı. Sadece bu da değil, taslağı çılgın son teslim tarihinden önce bitirebildim. Sanırım gerçek aşk böyle bir şey. Sizi dolduruyor. Size umut veriyor ve benim gibi yazarlara anlatacak bir hikaye veriyor.

Son.

[Ücretsiz Bonus Sonsözü Buradan Okuyun](#)

Crashing with Cupid'in önizlemesi için okumaya devam edin

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Penelope

Bir işi kaybetmek o kadar da büyük bir mesele değil, değil mi? Sadece bir iş. Faturalarınızı ödemek ve sizi sokaktan uzak tutmak için ihtiyacınız olan şey. Bunlar zaten keyfi şeyler. Kimin bir eve ya da uyumak için sıcak bir yatağa ihtiyacı var ki? Bir minibüste ya da karavanda yaşayabilirim. Her gün yeni bir kasabaya giden hippie serseriler gibi olabilir, Walmart'ta üç dolarlık tavuk yiyerek yaşayabilir ve hayatı olması gerektiği gibi, vahşi ve özgür bir şekilde deneyimleyebilirim. Bu düşünceye kendi kendime gülüyorum. Bu fantezi daha çok en iyi arkadaşım Marley'in fantezisi. Sürekli kaçıp sevginin ve ruhun açık olduğu bir komünde yaşamaktan bahsediyor. Teoride kulağa ideal geliyor. Demek istediğim, dışarıda büyük, vahşi bir dünya ve yaşanacak pek çok benzersiz deneyim var. Neden tek bir yapıya bağlı kalalım ki?

Burası, aslında işin yapısından hoşlanan ve bankadaki dokuzdan beşe çalışmamı umursamayan tuhaf, içe dönük bir iş atı olduğumu hatırladığım kısım. Hatta çoğu gün, sırf terfi edebilmek için dokuzdan sekize kadar arka planda çalışıyordum. Ama sanırım artık ne benim ne de bölümümdeki diğer iki kişi için böyle bir şey söz konusu değil. Buna küçülme diyorlar ama ben bunun modern bir idam olduğuna eminim.

En azından ev sessiz olacak. Damon eve gelmeden önce uzun bir banyo yapabilirim. Son zamanlarda akşamları çok mutsuz oluyor ve bu gece bunu kaldıracak enerjim olduğundan emin değilim. Yine de bunun onu durdurmayacağından eminim. Anlayışlı olmaya çalışıyorum çünkü iş yerinde de çok şeyle uğraştığını biliyorum. *İş* kelimesini gevşek kullanıyorum. Baban için çalışmak iş değil değil, iş ama Damon çok şımarık. Babasının ona sert davrandığını, onu aşağı gördüğünü düşündüğü işler verdiğini düşünüyor. Gerçek şu ki, bu kadar az deneyimle bu işleri alabildiği için şanslı. İnşaatta beceri seviyesi önemlidir. Bir işçinin becerilerine sahip olduğunuzda şantiye planları üzerinde çalışamazsınız. Ancak Damon için bunların hiçbirisi önemli değil, babasının onun peşinde olduğuna inanıyor ve her akşamının çoğunu

şikayet ediyor. Son baktığımda babası ona daha fazla eğitim alması için yardım etmeyi bile teklif etmişti ama o buna ihtiyacı olmadığına ısrar ediyor.

İçimi çekiyorum ve garajın önüne park etmiş, yerimi kapatan siyah bir Hyundai'nin arkasından garaj yoluna giriyorum. Arabayı tanımıyorum ve kalbim göğsümde bir takla atıyor. Ev boş olmalıydı.

Arabamdan inip girişe yöneldim ve kapının kilidini açtım. Belki Damon'ın kiralık bir araç bulması gerekiyordu. Kamyonetinin garip davrandığını söylemişti. Yine de, onun küçük bir araba kullandığını hayal edemiyorum. Yaklaşık 1.80 boyunda ve oldukça iri. Süper fit değil ama iri bir adam. Kompakt bir Hyundai'ye sığmayacak kadar büyük. Kapıyı açmadan önce davetsiz misafir olmadığından emin olmak için onu aramayı düşünüyorum ama başka kim olabilir bilmiyorum. Bir hırsız eko arabasını evinizin önüne park edecek değil ya.

Kapının kilidini açarak içeri giriyorum ve ön kapının yanında duran çelik burunlu botları hemen fark ediyorum. Onların yanında, karnımı aşağıya çeken bir çift siyah babet. Üst kattan sesler geliyor ama ne olduğunu anlayamıyorum. Botların üzerinde çamur, ayakkabıların üzerinde sim parçaları var ve havada en sevdiğim mum yanıyormuş gibi bir lavanta kokusu var. Safra boğazıma doluyor ve dilimin üzerine oturup tat alma duyularımı yakıyor.

Ben ne yapacağım? Onlar bitirene kadar burada mı durayım? Eminim yukarıda onu beceriyordur. Yatağın gıcırdadığını duyabiliyorum. Benim yatağım... bizim yatağımız. İnlemelerini duyabiliyorum. Başka yolu yok. Geçen yıl kumarhanedeki kızla yaptığı gibi bundan da vazgeçemez. *İş yemeğindeyken* ona rastlamış. Beş parasızdı ve yardıma ihtiyacı vardı, o da *onu evine bıraktı*. Tabii ki, kadınlar için her zaman üzüldür. Ama hiçbir zaman yardıma ihtiyacı olan bir erkek yoktur. Yukarı çıkıp taşaklarını koparmalıyım, ona inleyecek gerçek bir şey vermeliyim. Ama yine de günlerimin onun aptalca hataları yüzünden hapiste geçmesini istemem. Marley'i aramayı, gelip bu kıcı benimle birlikte indirmesini sağlamayı düşünüyorum. O benim ikinci sınıftan beri en iyi arkadaşım ve kolaylıkla benim ölüm kalım meselem. Ayrıca, bu noktada, Damon hakkında yeterince konuştuğumdan eminim ki bir pala ile memnuniyetle gelir, işi yapar ve suç mahallini ikinci bir düşünce olmadan temizler. Belki de en iyi seçeneğim annesini arayıp bana katılmasını sağlamaktır. En az onlar kadar Katolik. Eminim oğlunun onu aldattığını bilmek, onu sonsuza kadar kızdırmaya yetecek kadar cephane verecektir. Gerçi ben kızdırmaktan çok ödeşmek istiyorum.

Bir inilti daha kulaklarımı tırmalıyor, öylesine güçlü bir öfke dalgası yaratıyor ki bedenim benim yerime karar veriyor ve beni meşe merdivenlerden ebeveyn yatak odasına doğru itiyor. *Yatak odamız...* büyükannemin İrlanda'dan getirdiği antika maun şifonyerin yanında duran *yatağımız* ve üzerinde annemin ölmeden önce Noel için bana aldığı lavanta mumu. Onu yakmayı erteliyordum. Görünüşe göre Damon aynı şeyi düşünmemiş.

"Bunu duydu mu?" Onları göremiyorum ama Damon konuşuyor.

Merdivenlerin tepesindeki yerimi koruyor ve tekrar hareket etmeden önce geri dönmelerini bekliyorum. Birdenbire, girişimin tam bir sürpriz olmasını istediğime karar verdim. Onun başka bir kadınla olan bu görüntüsünün retinalarıma o kadar net bir şekilde kazınmasını istiyorum ki kendime gitmekten başka bir seçenek bırakmayayım. Bu noktaya kadar, varsayım yeterli olmamış. Hayır, ayrılmak için en fazla acıyı çekmem gerekiyor. Köşeyi dönüp kapının eşiğinde durduğumda, acı vuruyor. Aslında bu acıdan da öte, eriyen demir gibi üzerime dökülen ve beni olduğum yerde ağırlaştıran hastalıklı bir his.

Kadın minyon ve zeytin tenli, koyu kahverengi saçları parlıyor ve her ucunda mükemmel bir şekilde kıvrılıyor. Adamın üzerine çıkmış, inerken kalçalarını daireler çizerek gıcırdatıyor.

Kulaklarıma kan hücum ediyor ve başka bir burkulma mideme hücum ederken kaslarım seğirmeye başlıyor.

Damon homurdanıyor ve kalçalarını tutuyor, parmak uçlarını girintiler bırakan bir güçle tenine batırıyor. Kadın daha da sertleşiyor, sanki zevk alıyormuş gibi başını geriye atıyor.

"Siktir, Marley," diye inliyor. "Sen iyi bir s ü r t ü k s ü n , değil mi? Bana onun vermediğini vereceksin."

Adrenalin vücuduma hücum etti ve çığlık atarken zihnim karardı. Merdivenlerden çıkarken, filmlerdeki gibi havalı bir giriş hayal etmiştim. Aldatılan eşin kapı çerçevesine yaslanıp izlediği, sonra sessizce varlığını fark ettirdiği ve hatalı olan ikiliyi şok ettiği bir giriş. Bunun yerine, boğazımdan çıkan çığlık, odadaki herkesin aklımı kaçırdığımı anlamasını sağlayan şiddetli, psikotik bir ses. Yine de bu kısa sürdü, çünkü safra gürültünün arkasına doğru ilerliyor ve ben kapı aralığında öne doğru eğilirken içimden yere dökülüyor.

"Ne oluyor lan?" Damon bağılıyor, sesi neredeyse kızgın. "Penelope... işte olman gerekiyordu." Ne yaptığını göremiyorum ama neredeyse beş yıldır bu yatakta onunla birlikte uyuyorum. Her sesin ne anlama geldiğini biliyorum.

Yuvarlanırken çıkardığı gıcirtı, otururken çıkardığı kıvrım, sevişirken çıkardığı gıcirtı ve sabah kalktığında çıkardığı gıcirtı.

Eli omzuma değiyor ama ırkiliyorum ve dik duruyorum, gözlerim onunkileri geçip neredeyse yirmi yıllık en iyi arkadaşıma kayıyor. Her şeyde yanımda olan arkadaşıma. Oyun parkında zorbaların bana fil demesini engelleyen kız. Bayan Waverly beni spor salonuna geç bırakacakken ona karşı çıkan kız, ama ben ilk dersimde tuvaletteydim. Randevum olmadığı için mezuniyet balosuna gitmeyip benimle yatak odamda oturan kız. Ailem öldüğünde yanımda oturan kız. Ben ağlarken aylarca elimi tutan kız. Damon hakkında konuşurken beni dinleyen, onun hakkında ne hissettiğimi bilen kız. Her zaman ya benimle gelirsın ya da ölürsün diyen kız. Evet, o kaltak.

Bir başka mide bulantısı dalgası boğazıma doğru ilerlerken kaşlarım çatılıyor. Marley ve benim bakışlarımız şimdi birbirimizinkine dikilmiş durumda. Tabii ki, bu o. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Sanırım bu düşünce aklımın ucundan bile geçmemiştı, çünkü beni bu şekilde becermesine imkân yoktu.

"Beni dinlemelisin Penelope. Bu görüldüğü gibi değil."

İfadesiz duruyorum, hangi gerçeklikte olduğumdan emin değilim, onun kim olduğundan ya da ne yaptığınan emin değilim, kim olduğumdan ya da buraya nasıl geldiğimden emin değilim. Hava ciğerlerimi terk ederken karanlık bir tünel etrafımda kapanıyor, bir dizi hiperventilasyon uyarı vermeden başlıyor ve oda etrafımda dönmeye başlıyor. Bu kesinlikle vermek istediğim soğukkanlı bir tepki değildi.

Marley yataktan kalkıyor ve beyaz çarşafı vücuduna sarıyor. Bu arşafı daha dün yıkadım. Bunu kaç kez yaptıklarını merak ediyorum. Acaba kaç gece eve döndüğümde onların boşaldığı bir su birikintisinin içinde uyudum? Bu düşünce omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor ve tekrar yukarı çıkıyor.

"Ne kadar sürecek?" İdare ediyorum.

Marley bana cevap vermeden önce Damon'a sanki bir şifreyi çözmek için birlikte çalışıyorlarmış gibi bakıyor.

"Peki, ne kadar sürecek?" Sesim bu sefer daha hırıltılı, daha derin, şok öfkeye dönüşüyor.

"Birkaç ay," diyor Marley, saçlarını omzunun yan tarafına doğru çekerek. "Sana birçok kez söylemek istedim ama-"

"Seni incitmek istemedik Penelope," diye ekliyor Damon.

Merdivenlere doğru dönerken neredeyse gülecektim. *Bana zarar vermek istemediler.* Ne kadar iyiler!

"Bekle!" Damon havlıyor, ben dönerken kolumu tutuyor.

Bacaklarım jöle gibi, başım dönüyor ve öfkeden başım dönüyor, merdivenlerden aşağı tökezlemeden önce Marley'e ters ters bakarak geri çekiliyorum.

"Penelope, bekle!" Marley peşimden zıplayarak geliyor. Küçük bedenini benimle duvar arasına sıkıştırıyor, ön kapıya doğru koşuyor ve kapının önünde hiçbir yetkisi olmadığı belli olan minik bir muhafız gibi duruyor.

"Çekil," diyorum, arkasından topuza doğru uzanarak. Ondan rahatlıkla beş santim daha uzunum, belki de daha fazla ve en az yüz kiloyum. İstesem onu hareket ettirebilirdim.

"Sadece beni dinle, Penelope." Gözlerini kocaman açmış yalvarıyor, makyajı hâlâ yerli yerinde. "Sana asla zarar vermeyeceğimi biliyorsun."

Gülümsüyorum. "Biliyor musun? Haklısın. *Teşekkür ederim.* Her zaman erkek arkadaşımı becermeni istemişimdir. Hiç acımıyor."

Mükemmel çizgili gözlerini deviriyor ve bana uzanmadan önce başka tarafta bakıyor. "Gerçekten bunun ikiniz arasında işe yaradığını mı düşünüyorsun? Siz ikiniz sürekli tartışıyorsunuz. Onun sürekli babasından ve işinden şikâyet etmesinden nefret ediyorsun ve bilmiyorum, bence şikâyetleri çok sevimli."

Herkesten daha iyi olduğunu düşünmenin nesi bu kadar sevimli bilmiyorum ama bunu belirtmiyorum. Onun yerine, yetkinlikten tamamen yoksun olduğu için çenem düşüyor.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Damon'ın ağırlığı arkamda ilerliyor, beni ikisinin arasına sıkıştırıyor, sanki cinayet için hastalıklı bir tarif gibi. Spoiler uyarısı, katil benim.

"Elbette şaka yapmıyorum Penelope. Bu oldukça ciddi bir durum. Neden şaka yapayım ki?" Onun peri gibi sesini her zaman sevmişimdir, ama şimdi kara tahtaya çakılmış çiviler gibi, vücudumdaki her siniri tırmalıyor.

"Sanırım burada işim bitti. Siz gidebilirsiniz," diyorum kapıyı açmak için onu iterek. "Orgazmlarınıza, çılgılıklarınıza, mum yakmalarınıza ve küçük sevimli isimlerinize devam edin." Marley'e doğru bakıyorum. "Damon bir konuda haklı, sen iyi bir küçük sürtüksün."

Aşağı indiğimizden beri ilk kez Damon araya giriyor. Tabii ki Marley'i savunmak için.

"Öyle değil Penelope. Kötü davranmak zorunda değilsin. Bunun olduğu her saniye seni düşündü. Ama kendine bir bak.

Kendin git. Bunun olacağını tahmin etmeliydin. Sürekli çalışıp sevdiğin insanların sen burada otururken burada olmasını bekleyemezsin."

"Damon!" Marley alçak ve hırıltılı bir sesle konuştu. "Bu çok uzak."

Gülüyorum ve Damon'a doğru dönüyorum, benden gelen ses öncekinden daha alaycı. Belki de ruh halim başından beri umduğum havalı psikopata dönüşüyor. Söylemesi zor, her şey öylesine duygu karmaşası içinde ki.

"Komik olan ne biliyor musunuz? Marley'nin siyah bir Hyundai kullandığını *biliyorum* ama rastgele bir Cuma günü evimin önüne park edenin o olduğunu milyon yıl düşünsem aklıma gelmezdi. *Arabasını saklamadın bile. Denemedin bile.* Sanki öğrenmemi istiyordun. Peki... neden bana söylemedin?"

"Anlatmak mı? Bunu yapmak için ne zaman vakit bulabilirim ki? Yediye kadar çalışıyorsun, yemek yiyorsun, sonra yatağa gidiyorsun. Çok yalnızım."

Marley elini arkamdan omzuma koydu. Bu kız odayı okuyamıyor. Burada dokunma falan yok.

İkisinden de uzaklaşıyorum ve tekrar kapıya uzanıyorum. Bu kez başarılı oluyor ve serin, temiz hava ciğerlerime dolduğunda rahatlıyorum.

Arabaya doğru ilerlerken Damon'a "Kira kontratından ismimin silinmesini istiyorum," diyorum.

Marley peşimden koşuyor, kaputun kenarında duruyor ama ben kapıyı kapatıp kilitliyorum. "Penelope, hepimiz birlikte olabiliriz," diye bağırıyor ben motoru çalıştırırken camdan. "Damon ve ben bunun hakkında konuşuyorduk. Sadece sana nasıl söyleyeceğimizi bilemedik. Üçümüz dünyaya karşı olabiliriz. Damon şebekeden uzakta küçük bir ev inşa etmekten bahsediyordu. Kendi yiyeceğimizi yetiştirebilir ve birkaç tavuğumuz olabilir. Çok eğlenceli olurdu."

Tavuklar mı? Erkek arkadaşımı becerdi ve bana tavuk kümesinden mi bahsediyor?

Ona son bir kez bakıyorum. Elbette bir erkek arkadaşımı kaybediyorum ama gerçek şu ki onu unutmak o kadar da zor olmayacak. Marley'i özleyeceğim. Garaj yolundan geri geri çıkmadan önce ona son bir kez bakıyorum, kalbim paramparça. Dünyada sahip olduğum tek şey oydu ve bundan sonra nereye gideceğimden emin değilim.

İkinci Bölüm

Penelope

Nedense beynim sürekli Marley'i aramamı söylüyor. Onunla barışmak için değil, ondan tavsiye istemek için. Genellikle, iyi ya da kötü bir şey olduğunda ilk aradığım kişi o olur. Açıkçası, onunla bir daha asla konuşmayacağım. Bu tıpkı elektrikler kesildiğinde odaya her girdiğinizde düğmeye basmak gibi. Bu bir içgüdü, eğer hayatıma zamanında devam etmek istiyorsam bunu çabucak unutmam gerekecek. Yirmi altı yaşındayım. Sahte insanlarla ve geçmişin vebalarıyla kendimi rahatsız edecek vaktim yok. Yine de, sanırım sadece altı saat oldu, bu yüzden belki kendimi biraz rahat bırakabilirim. Bunun üstesinden gelmenin aylar alacağına eminim. Ve eğer gerçekten yavaşsam... yıllar.

Şu anda büyükannemin Monterey'deki dairesine kaçabildiğim için şükrediyorum çünkü başka türlü nereye gidebileceğimden emin değilim. Damon evden ayrılmıyordu, ailem yoktu, neredeyse hiç birikimim yoktu ve Marley.... benim tek arkadaşım. Bir öfke patlaması daha kabarıyor ve gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı gelişigüzel dökülüyor. *Tanrım, ben ne yapıyorum?* Bunu nasıl göremedim? Burnumun dibinde aylarca bu ilişkiyi nasıl yaşadılar? Damon'la son iki ay içinde seks yaptığımızı biliyorum. Haftada en az bir kez yapıyorduk. Bunca zamandır onu da mı beceriyordu? Marley muhtemelen bana öğle yemeği getirdiği gün onu da becermiştir. Acaba bu gerçek miydi yoksa sadece olmam gereken yerde olduğumdan emin olmak için miydi? Sanırım sonuçta benden bir şeyler saklamakla pek ilgilenmiyorlardı.

Apartmanın otoparkına girerken gözyaşlarımı siliyorum, ay gökyüzünde asılı duruyor ve bana çocukluğumu hatırlatıyor. Belki de bu kötü bir fikirdi. Büyükannem geçen yıl vasiyetinde evi bana bıraktığından beri buraya hiç gelmedim. Gitmek istedim. Neredeyse her hafta sonu bunu düşündüm ama Cumartesi günü geldiğinde Damon her zaman ailesiyle bir şeyler yapmamız konusunda ısrarcı oluyordu. Çok yakınlar ve her zaman bir şeyler oluyor. Oyun günleri, barbeküler, birinin doğum günü, yıldönümü, ilk dişini kaybetmesi, son dişini kaybetmesi. Her zaman bizi şehirde tutacak bir şeyler vardı. Ayrıca, ne zaman bu yerden bahsetsem, benden

ve satmak söz konusu değil. Elbette, iyi bir miktar para eder ama oradaki anılar paha biçilemez ve satılık değil.

Büyükannem ve büyükbabam buraya deniz feneri diyorlardı çünkü tam kıyı şeridinde yer alıyordu ve sahile ve karides ararken dalgaları kovalayarak kıyılarda dolaşan bir çulluk çetesine bakıyordu. Büyükbabam her gün balkonda oturup manzarayı seyrederdi ve büyükannem de hemen yanında olurdu. Çok fazla konuşmaları ya da bir şey yapmaları gerekmezdi, sadece birlikte olmaları yeterliydi.

Paylaştıkları sevgiyi düşündükçe kalbim bir anda kabarıyor ve acıyor, acaba ben de bunun bir parçasını görebilecek miyim diye merak ediyorum.

Arabadan iniyorum ve gecenin yumuşak kokusunu, okyanus esintisindeki ebegümece ve plumeria kokusunu içime çekiyorum. Bu koku ferahlatıcı ve beni sabah ilk iş olarak büyükannemle birlikte sahilde yürüyüp deniz kabukları ve bir gece önce kıyıya vurmuş başka ne varsa aradığımız günlere götürüyor. O zamanlar hayat basitti... her şey basitti.

İkinci kata ulaştığımda çantamdan anahtarı çıkarıp kilide bastırıyorum ama hava karanlık ve doğru açığı yakalamakta zorlanıyorum. Bunun yanı sıra, kilidin uzun süre çevrilmediği için biraz paslanmış olabileceğini şimdiye kadar düşünmemiştim. Kapının diğer tarafına geçerek anahtarı tekrar içeri sokuyorum, bu sefer yakındaki lambanın ışığıyla, ama yine de içeri girmiyor. Onun yerine kapının arkasından bir tıkırtı geliyor.

Hafifçe açıldığında geri çekiliyorum, arkası karanlık. *Anahtarımı içeri sokma şansım olmadı, değil mi? Kapı neden açılıyor?* Belki de düşündüğümde daha yorgunum. Her neyse! Çok yorgunum ve sadece uzun bir uyku ve duş almak istiyorum. Kapıyı itiyorum ama bir santimden fazla açılmıyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" diyor karanlık, sert bir ses karanlığın içinden.

Geriye sıçırıyorum, sinirlerim gün boyunca doğru düzgün tepki veremeyecek ve hatta soruyu anlayamayacak kadar yıpranmış.

"Sen de kimsin? Burası büyükannemin evi! İzinsiz giriyorsunuz!" Kelimeleri, yüksek lisans derecesine sahip birinden çok mağara insanına benzeyen bir dille bağırarak söylüyorum.

Adam kapıyı daha geniş açıyor ve büyükannemin dairesini rehin tutan işgalciye iyice bakabiliyorum. Uzun boylu. Tahminimce 1.80 boylarında, geniş omuzlu, koyu renk yüz hatlarına sahip ve saat beş yönünde gölgesi var. Ayrıca üzerinde kırmızı bir boxer ve gecenin bu saatinde pek de hoşuma gitmeyen bir sırtıştan başka bir şey yok. Bununla birlikte, diğer insanları görebiliyorum

Hoşuma gitti. Oldukça seksi. Yani, pazular, karın kasları, var olduğunu bilmediğim türden kaslar.

"Az önce canına okunmuş gibi görünüyorsun," diyor. "Her şey yolunda mı?"

Elimi şiş gözlerimin üzerinde gezdiriyorum ve neden olduğu acıdan dolayı irkiliyorum. Tanrım, bu utanç verici. Gerçekten bir duşa, biraz uykuya ve soğuk bir komprese ihtiyacım var. Tüm bunlar bir yana, burada yasadışı olarak kaldığı belli olan adamın önünde neden utandığımdan emin değilim.

"Bakın, neden burada olduğunuzu ya da ne kadar süredir burada kaldığınızı bilmiyorum ama çok uzun bir gün geçirdim ve şimdi sorun çıkarmadan giderseniz tüm bunları unutmaya hazırım."

Adam güler. "Bağışlayın ama sizi tanımıyorum. Saat gece yarısını geçti ve dairemi *boşaltacağımı* sanmıyorum ama ihtiyacınız olursa yardım çağırabilirim."

"Yardım mı? Eğer gitmezsen, ihtiyacım olacak tek yardım karakoldan gelecek."

Adamın arkasından bir kadın geliyor. Üzerinde kırmızı pazen pijama ve siyah bir üst var. Siyah saçlarını atkuyruğu yapmış, gözlerini ovuşturuyor. "Neler oluyor?"

Kapıdaki adam ona doğru dönüyor, hareket ederken geniş omuzlarını esnetiyor. Aldatılıp aldatılmadığını merak ediyorum. Erkeklerin sadece bir hayal kırıklığı olduğu konusunda onu uyarmalıyım. Genç görünüyor, adamdan oldukça genç. Henüz mesajı almamış olabilir. Yirmi altı yılını aldı ve içimden bir ses bu ateşli canavarın tek bir kadın tarafından evcilleştirilemeyeceğini söylüyor.

"Her şey yolunda Lisa. Ben hallettim."

Genç kadın başını sallıyor ve yatak odasına doğru dönüyor... *benim yatak odama*. Bütün bunlarla işim bitti. İnsanların benim olanı almasından bıktım. Polisi aramak için telefonumu çıkardım.

"Ne yapıyorsun?" diye alay ediyor adam. "Gecenin bir yarısı elinizde hiçbir evrak olmadan ortaya çıkıp evi boşaltmamı bekleyemezsiniz. Yıl sonuna kadar kiramı ödedim."

"*Evrak işleri mi?* Evden çıkmadan önce kira kontratını ya da tapu devir belgelerini almayı akıl edemedim. *Kahretsin!* Yine de bunun olacağı kimin aklına gelirdi ki?" İçimi çektim ve telefonuma baktım. Ne yapacağım ben şimdi? Buranın benim dairem olduğunu kanıtlamamın bir yolu yok, arayabileceğim kimse yok. Gece yarısı oldu. "Bana kira kontratını göster!" Havlıyorum, elimden geleni yapıyorum.

Gözlerini bana dikeyor ve sırtıyor. "Sen bana seninkini gösterirsen ben de benimkini gösteririm."

İğrenç. Erkeklerin hepsi aynı.

"Bakın, Reno'dan bütün gece araba kullandım ve burada kimsenin olacağını düşünmediğim için evraklarımı getirmedim. Anahtarım var ve kapıyı açtığıma eminim. Sanırım hepimiz bunu varsayabiliriz."

"Dinleyin bayan, kapının kilidini siz açmadınız. Kilitle oynadığınız için kapıyı açtım." Gözleri büyüdü. "Gece yarısı bile olsa, güzel yüzünüzle buraya girip istediğinizi almayı bekleyemezsiniz."

Güzel yüz mü? Görünüşe göre, şu anda onaylanmaya o kadar ihtiyacım var ki, iltifata takılıp kaldım ve bir an için ne yaptığımı unuttum. Muhtemelen başından beri planı buydu, özellikle de bir dakika önce bana yumruk yemiş gibi görüldüğümü söylediğinde.

"Kira mı polisler mi? Sen karar ver," diyorum, kıpırdamayacakmışım gibi uzaklara bakarak. Gerçek şu ki, eğer gitmezse, unvanım olmadan hangi zeminde duracağımdan emin değilim.

Kapıyı kapatıp kilidi sürgülemeyden önce bana kibir ve hayal kırıklığı arasında bir yerde ölü bir bakış atıyor.

Ne pislik ama! Bu adam kim olduğunu sanıyor? Dairemi ele geçiriyor, beni dışarıda bırakıyor, küçümseyici bir pislik gibi beni tamamen görmezden geliyor! Eminim büyükannemin antika mobilyalarını tamamen mahvetmiştir. Orada uyuşturucu kullandıklarını hayal ediyorum. Her yer eroin kaşıkları, yanan iğneler ya da uyuşturucu bağımlılarının kullandığı her neyse onunla doludur.

"Kapıyı açın!" Bağırıyorum, o kadar yüksek sesle vuruyorum ki birkaç kişi neler olduğunu görmek için evlerinden dışarı bakıyor.

Kapı tekrar açılıyor ve karın kasları olan adam bana bir kağıt parçası uzatıyor. "Bu benim kira kontratım. En altta *ödemenin tamamının* yapıldığını göreceksiniz. Şimdi kimi arayayım? Akıl hastanesini mi, polisi mi? Seçimi sana bırakıyorum."

Evraklara bakarken ona ters ters bakıyorum. Haklıydı. Bu onun adı ve adresi. *457B Sandpiper Lane, Monterey, CA*, ama bu hiç mantıklı değil. Burası onun dairesi değil.

"Bravo, bu oldukça yasal görünüyor." Adını not aldım... *Ford*. "Kimin adı Ford?" Kağıdı ona geri veriyorum.

"Babam kamyonları severdi. Bu bir şey" diyor ve kâğıdı benden geri alıyor. "Burada işimiz bitti mi? Sabah işim var ve-"

"Bak, belli ki bu gece bir yere varamayacağız. Sabah gerçek unvanla geri döneceğim ve o zamana kadar dışarı çıkmanızı öneririm yoksa suç duyurusunda bulunmaktan çekinmem."

Adam tekrar gülümsüyor, bu sefer ışık dişlerinin beyazlarını mükemmel bir şekilde yakalıyor ve parlıyorlar. "Kulağa hoş geliyor, tatlım. Bunu sen yap." Arkasına uzanıp cüzdanını çıkardı, karıştırdı ve bana yüz dolarlık bir banknot uzattı. "Bunun seni bu gece bir yere götüreceğini mi düşünüyorsun yoksa _."

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

Yeşil banknotu iki parmağının arasında yüzüme doğru sallıyor. "Hayır. Al bunu. Belli ki başın dertte ve ben kendi başımın çaresine bakıyorum. Al bakalım."

Yüz dolarlık banknota bakıyorum. Bunu gerçekten kullanabilirdim. Damon'a Noel için yeni bir dört tekerlekli araba almak gibi aptalca bir karar verdikten sonra elimde bin dolardan az para kalmıştı. Kullanılmış bir tane de alamazdı. En iyisini, neredeyse on beş bin dolara mal olan yepyeni bir Can-Am ya da başka bir şey almak zorundaydı. Finanse etmeliydim ama faizden nefret ederim, özellikle de paramın burada olduğunu bildiğim halde. Bu, işimin güvende olduğunu düşündüğüm, birkaç ay içinde bu parayı geri kazanacağımı düşündüğüm zamanlardı. Şimdi, görünüşe göre, 100 dolarlık bir banknot için çaresizim.

Gururum, uzaklaşırken parayı onun ellerine bırakmamı sağlıyor. "Sabah geri geleceğim. Yani kendini toparlamak için altı saatin var. Bunu yapmanı öneririm."

Kapının arkamdan kapanmasını izlemek için durmuyorum, sadece dış merdivenlerden aşağı inip küçük arabama geri dönüyorum, bir iç çekişle ve sahip olmadığım daha fazla gözyaşıyla sürücü koltuğuna düşüyorum. Vücudumdaki her kemik ağrıyor ve her kasım dün sahip olmadığım bir ağırlıkla ağırlaşıyor. Bu ve gözlerim o kadar şişmiş ki bu gece başka bir yere nasıl gideceğimi görebileceğimden emin değilim. Belki de burada uyumalı, koltuğumu arkaya itmeli ve gözlerimi kapatmalıyım.

Bir saniyeliğine kapanmalarına izin vererek zihnimin rahatlamasına izin verdim ve derin, rahatlatıcı bir nefes aldım. Yolda bir otel gördüm. Oraya gittiğimde mümkün olduğunca az konuşmayı umarak bir oda ayırtmak için telefonumu çıkarıyorum ama mesajlarım Marley ve Damon'dan gelen mesaj yağmuruyla aydınlanıyor. Onlar

Hepsi de telefonlarına geri dönmem için yalvarıyor, özür diliyor, hep birlikte yaşayabileceğimiz bir hayatı hatırlatıyor.

Bu kızın nesi var böyle? Hayatımı mahvetti.

Şeftali konservesinin faydası olmaz.

Yine de Damon'ın sözleşmeyi büyükannemin evine fakslaması gerekiyor. Yine de avukata hemen e-posta gönderip bir kopyasını otelde bana fakslayıp fakslayamayacağını sormak muhtemelen daha kolay olacaktır. Oda ayırtıldıktan sonra büyükannemin avukatına bir e-posta gönderiyorum ve otele doğru bir mil geri gidiyorum. Rezerve ettiğim odanın bana ait olmadığını söylemelerine imkan yok, değil mi? Umarım.

OceanofPDF.com

Üçüncü Bölüm

Ford

Gözlerimi tavana dikmiş, vantilatörün kanatlarının etrafımda dönmesini izliyorum. Bu uzun zamandır geçirdiğim en kötü geceydi. Lisa ve çocukların aniden ortaya çıkması ve kapımın önündeki bu tuhaf kadın yüzünden sanki *Alacakaranlık Kuşağı*'ndaki bir girdabın içine çekilmiş gibiyim. Son zamanlarda işte olanlardan bahsetmiyorum bile.

"Hey, bu da neydi böyle?" Lisa yatak odamın kapısını iterek açtı. Sinirleri bu kadar yıpranmışken bu gece uyuyabileceğinden zaten şüpheliydim ama eminim bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Yok bir şey," diyorum doğrulup. "Kadın sadece kaybolmuş ve kafası karışmıştı. Buranın kendisine ait olduğunu sanıyordu. Sanırım şimdi çözdük."

"Doğru daire numarasına sahip miydi? Belki de sarhoştı." Lisa yanımdaki yatağa oturuyor, omuzları öne doğru kamburlaşmış, yere bakıyor. Keşke tüm bunları ondan alabilseydim. Bu tür sorunlar yaşamak için çok genç. Kimse bu tür sorunlar yaşamamalı.

"Görünüşe göre yarın evrak işleriyle birlikte geri gelecek. Bakalım nasıl olacak. Sen nasılsın? Çocuklar hâlâ uyuyor mu?"

Başını sallıyor ve yanağından bir damla yaş süzülürken atkuyruğunu aşağı doğru çekerek yerinde tutuyor. "Bu muhtemelen Peter'ın işi. Bahse girerim onu buraya kaldığım yerin burası olup olmadığını öğrenmek için göndermiştir. Kapıdan uzak durmalıydım. Ne düşünüyordum ki?" Nefes alış veriş hızlandı ve bana doğru baktı. "Muhtemelen şimdi buraya geliyordur," diyor panikle. "Ford... Ona geri dönemem. O-"

"Kimse ona geri dönmene izin vermiyor. Sorun yok." Koluna doğru uzanıyorum ve elimi yatıştırıcı bir şekilde kolunun üzerinde gezdiriyorum. Benden neredeyse on beş yaş küçük ve büyürken birlikte çok fazla zaman geçirmemiş olsak da, o hala benim küçük kız kardeşim ve onun için her şeyi yaparım. Gerçi Peter'ın canına okumak Monterey'in çoğuna iyilik olur. Tabii onlar bunun nasıl bir nezaket olacağını bilmiyorlar. Buradaki herkes onun su üzerinde yürüdüğünü düşünüyor, bir şerif yardımcısı, toplumda bir sütun. Gönüllü olarak çalışıyor, bağış yapıyor.

etrafındakilere adil davranılır... tüm bunlar kapalı kapılar ardında karısını taciz ederken olur.

"Neden polise gitmiyorsun, Lisa? Perde arkasında insanlara baskı yapıyor olamaz, yoksa haberimiz olurdu. Monterey küçük bir topluluk. Burada böyle bir şeyin olmasına imkan yok."

Gözlerini bana doğru çeviriyor ve başını sallıyor. "O karakolda neler döndüğü hakkında hiçbir fikrin yok. O adamlar hırsızdan farksız... gerçek hırsızlar. Şerif ve Bölge Savcısı'nın onun arkasında olacağından eminim ve tek ihtiyacı olan da bu. Bunun bana ne getireceğini biliyorsun... daha fazla bela."

"Peki ne yapacaksın? Sonsuza kadar burada saklanacak mısın? Kaçacak mısın? Yeraltına mı ineceksin?"

"Ortadan kaybolmalıyım, Ford. Çocuklara dokunmasına izin veremem."

Bağlantılarım olduğunu, gerekirse onu ortadan kaldırabileceğimi biliyor. Eminim burada olmasının bir sebebi de budur. Bu ve başka kimsesi olduğundan emin değilim.

"Birkaç gün bunun üzerinde oturmalısın. Belki iyi bir uyku ve yemekten sonra nasıl hissettiğine bakarsın. Bir kez başka biri olmaya karar verdin mi, geri dönüşü yoktur. Bu sadece senin hayatını değil, çocukların hayatını da sonsuza dek değiştirecek. Seni bir daha asla göremeyeceğim. Melody ve Brandon'ı bir daha asla göremeyeceğim. Bunu istediğine emin misin?"

Yataktan kalkıyor, çelimsiz bedeni streten bitkin düşmüş. "Başka bir seçeneğim olsaydı bunu istemeyeceğimi biliyorsun."

"Biliyorum," diye iç geçirdim. "Bana bir iyilik yap ve bunu birkaç gün düşün. Eğer Pazartesi günü hâlâ böyle hissediyorsan, ben harekete geçerim ve Pazartesi öğleden sonra ortadan kaybolabilirsin."

Bana annemi ve ölmeden önce bana verdiği sözü hatırlatan o koyu kahverengi gözlerle bakıyor. *'Kız kardeşine iyi bak. O daha genç, dünya büyük ve korkutucu. Her zaman onun için orada ol Ford, benim için.* Onlar öldüğünde ben otuz yaşındaydım. Lisa on beş yaşındaydı. O andan itibaren onu ben büyüttüm ve bu hiç kolay olmadı. Meydan okuyordu ve anneme verdiğim sözü yerine getirmem için her şeyi yapmaya kararlıydı. Yine de, annelerinin ölümüyle uğraşmak bir yana, çoğu gencin zaten zor olduğunu varsayıyorum.

"Pazartesiye kadar bekleyeceğim ama kararımı çoktan verdim. Ortadan kayboluyorum. Tek çıkış yolu bu."

Başımı sallıyorum ve kapıya doğru yürürken onu izliyorum, başı hala eğik.

Ona ve çocuklara bunu yaptığı için Peter'ı öldürebilirim. Öldürmeliyim.

"Lisa," diyorum, odadan çıkarken, kolundaki morluk bandajla gizlemeye çalışmasına rağmen hâlâ görünüyordu.

Geri dönüyor. "Evet?"

"Ben bir süre daha uyanık kalacağım, böylece birilerinin içeri girmesi ya da Peter'ın ortaya çıkması konusunda endişelenmene gerek kalmayacak. Gözlerini kapatmaya çalış, tamam mı?"

Gülümsüyor ve başını sallıyor, ben yataktan kalkıp yüzümü ellerime gömdüğümde karanlığın içinde ve koridorda kayboluyor, sanki etrafımda kopan boktan fırtınayı temizleyebilecekmışim gibi niyetle ovalıyorum. Ne yazık ki, ellerimi yüzümden çektiğimde, tüm sorunlar kocaman bir delik gibi önümde dümdüz uzanıyordu.

Buzdolabına gidip bir kutu pizza ve bir bira çıkarıp verandaya getiriyorum. Bu gece ay dolunay ve güzel bir esinti var. Biranın kapağını açıp alkolü içime çekiyorum ve mesajlarımı kontrol ederken arpanın sinirlerimi gevşetmesine izin veriyorum. Onları şimdi kontrol etmemeliyim. Burada oturup rahatlamamanın tadını çıkarmalıyım ama beni bekleyen bir şey olmadığını öğrenene kadar rahatlayamayacağım.

Telefonumdaki kodu giriyorum ve mesajlarımı açıyorum, yeni mesajların yüklenmesini bekliyorum, parmaklarım karlı bir günü umut eden bir çocuk gibi çapraz.

Lütfen mesaj gelmesine izin vermeyin. Lütfen mesaj gelmesine izin vermeyin.

Ama... mesajlar var.

Rick: Y a ş a y a c a ğ ı m ı z ı düşündüğümüz sorunu yaşıyoruz. Bavullarınızı toplayın. Seyahate çıkıyorsunuz.

Boğazım düğümlendi ve kaslarım tutuldu. Lanet bir yolculuk mu? Hayatta olmaz.

[Crashing with Cupid'i okumaya devam etmek için buraya tıklayın.](#)

[OceanofPDF.com](#)

Khloe Summers seksenden fazla kısa ve ateşli romantizm kitabının yazarıdır. Kitapları pek çok farklı mecazda yazılmıştır, ancak yaşlı alfalar, kıvrımlı kadınlar ve bolca buhar.

Khloe, (sevgiyle baba dediği) kocasıyla birlikte güneşli Florida'da yaşıyor. Boş zamanlarının çoğunu ayak parmaklarını denize sokarak geçiriyorlar.

kum, çok fazla pizza yemek ve futbol pazarlarında televizyona küfürler yağdırmak. (En azından o yapıyor. O ise kenarda oturup sessizce Amazon'dan saçma sapan şeyler sipariş ediyor).

Bu hayat sona ermeden önce Khloe, seksi yapılacaklar listesindeki her şeyi kontrol etmek ve kötü avcılarla güreşmek için Güney Afrika'yı ziyaret etmek istiyor.

teslimiyet. (Ve belki birkaç yavru fil görebilirsiniz.)

HEA Garantili.

www.authorkhloesummers.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.